

Caminul crestin

Caminul crestin - Capitolul 1

Importanta, menirea divina si caracteristicile caminului crestin

Ce ganduri si sentimente placute sunt trezite in inimi si cum sunt atinse corzile inimii unui om atunci cand se rosteste cuvantul: „camin“! Pentru cei care au avut privilegiul minunat sa creasca intr-o familie in care Dumnezeu a fost onorat si recunoscut drept Cap al casei, amintirea legata de „caminul crestin“ este cu atat mai pretioasa!

Instituit de Dumnezeu

Familia a fost instituita de Dumnezeu potrivit planului Sau referitor la omenire. Atunci cand Dumnezeu i-a facut pe Adam si pe Eva si i-a unit in legatura sfanta a casatoriei, poruncindu-le sa fie roditori, sa se inmulteasca si sa umple pamantul, El instituia cea dintai familie, cel dintai camin (Geneza 1.27, 28).

Unitatea familiei este elementul pe care se intemeiaza intreaga structura sociala a omenirii, iar casa, locul in care locuieste familia, fie ca este vorba de o coliba, fie de un palat, constituie fortareata si mijlocul de aparare a comunitatii respective. Adesea este spus: „Caminul este bastionul natiunii.“ Pe el se sprijina intreaga structura a civilizatiei. Daca fundamentul este bun, si natiunea o duce bine, pentru ca natiunea nu este altceva decat un ansamblu de indivizi strans uniti prin relatii de familie. Importanta caminului si a vietii de familie, potrivit gandurilor lui Dumnezeu, este deci evidenta.

Abaterea de la ordinea lui Dumnezeu

Traim zile in care principiile lui Dumnezeu pentru omenire sunt date deoparte, iar dezordinea si coruptia abunda. Asa este intotdeauna cand omul se indeparteaza de ordinea lui Dumnezeu.

Concubinajul, infidelitatea, divortul si toate formele de vointa proprie nenorocesc familiile si caminele. Accentul cade tot mai mult pe natiune, pe masa de oameni, iar indivizii si familiile sunt trecute pe plan secundar. De aceea este foarte important ca atentia noastra sa se concentreze pe principiile lui Dumnezeu si pe planurile Lui pentru noi, ca nu cumva sa fim atrasi de curentul din jurul nostru si sa falimentam in ce priveste mentinerea caminului crestin.

Insemnatatea caminului crestin

Caminul nu este, in mod simplu, un loc in care mancam si dormim, ci este locul in care sunt cunoscute si savurate dragostea familiala, fericirea vietii de familie, odihna, pacea si protectia in fata unei lumi rele. Decisiv nu este arhitectura frumoasa sau mobila pretioasa, ci fericirea, afectiunea si dragostea care se gasesc in sanctuarul caminului daruit de Dumnezeu.

El nu este mobila si carti si lucruri, Sau picturi agatate pe pereti;Nu este nici pasari care stau in colivii, Desi ele pot canta fermecator.Este rasul care umple camerele,Este zambetul de pe fata mameiSi bucuria din ochii celor mici;Este dragostea noastra unul pentru altul, Manifestata cu toata gingasia.Acesta este caminul spre care tanjim cu totii.(Poezie engleza)

Intr-o lume a pacatului si a razvratirii, caminul reprezinta un cadou deosebit al harului pentru omenire din mana Dumnezeului-Creator, cel plin de indurare. El a daruit prin camin un echilibru folositor, un loc de refugiu in mijlocul tulburarilor si necazurilor din aceasta lume zbuciumata. Locul in care se dezvolta placute legaturi de familie, constituie adapostul oferit de un Dumnezeu in fata furtunilor si a dificultatilor vietii, in fata puterii directe a lui satan, in aceasta lume rea.

Ce privilegiu, ca intr-o astfel de lume sa poti avea, in sanul familiei, tandre afectiuni naturale, pe care Dumnezeu le-a asezat in fiinta umana! In acest fel, prin ingrijirea reciproca dintre membrii familiei si prin exercitarea in mod practic a jertfirii de sine, egoismul detestabil al inimii omenesti naturale poate fi impiedicat si infrant. Relatiile de familie solicita ascultare si dragoste, precum si supunerea zi de zi a unuia fata de celalalt; tocmai aceste caracteristici contrabalanseaza in mod folositor vointa proprie si neascultarea.

Familia crestina

Familia crestina in care ambii parinti apartin Domnului este infinit mai mult decat un adapost si un refugiu impotriva raului. Este un sanctuar in mijlocul unei lumi lipsite de Dumnezeu si de Hristos, in care sufletele pretioase ale copiilor sunt pazite de influentele ei intinate. Caminul crestin este un adapost sfant in care Dumnezeu si Hristosul Sau sunt recunoscuti, unde Duhul Lui locuieste, unde Cuvantul Sau straluceste ca lampa si lumina a casei si unde Evanghelia indica mereu tuturor calea catre cer.

Cineva a spus cu privire la acest subiect: „Caminul este locul scump al sentimentelor placute, in care inima este atrasa in legaturi pe care Dumnezeu Insusi le-a format si care, prin afectiuni tandre, ne pazeste de pofta si vointa proprie (incapatanare). Iar aceste lucruri, daca se dezvolta in mod corect, au o putere care, in ciuda pacatului si a dezordinii, trezeste constiinta si angajeaza inima, pazind-o de rau si de puterea directa a lui satan.“

Desi pacatul a intrat in lume si a intinat totul, introducerea lui Hristos in relatiile de familie face ca ele sa devina un domeniu de actiune al harului si manifestarea activa a vietii divine pe care o avem in Hristos, astfel ca smerenia, tandretea, ajutorul reciproc si spiritul de sacrificiu, exercitate in mijlocul dificultatilor si al intristarilor pe care pacatul le-a pricinuit, confera acestor relatii de familie un farmec si o profunzime mai mare decat cea care ar fi putut fi cunoscuta in starea de inocenta, in Eden. Adevaratul camin crestin este locul unde Domnului li este acordata pozitia care li revine si unde fiecare membru al familiei contribuie la mentinerea armoniei divine, potrivit gandurilor si planurilor lui Dumnezeu. Acesta este locul in care dragostea lui Dumnezeu este cunoscuta si turnata in inimi, ea fiind cea care domneste intr-un astfel de camin. Aici Cuvantul lui Dumnezeu este citit si practicat, desi poate in multa slabiciune, iar rugaciunea si laudele sunt prezente. Aici se simte ceva din atmosfera cereasca si, ca si in cazul copiilor lui Israel din vechime, astfel de case au lumina

cereasca in locuintele lor, in timp ce totul in jur este intuneric (Exod 10.23). Orice adevarat camin crestin reflecta ceva din Casa cereasca spre care calatorim, putand fi usor deosebita de celelalte case care nu sunt luminate de Hristos, care este Lumina oamenilor.

Cuvantul lui Dumnezeu ca punct central

In Deuteronom 11.18-21, Dumnezeu ne arata ce vrea El sa vada in fiecare casa a celor ce sunt ai Sai. El doreste ca parintii sa pastreze Cuvantul Sau in inimi si sa-l lege ca un semn la mainile lor. Ei trebuie sa-i invete Cuvantul pe copiii lor intr-un mod continuu, sa-l scrie pe usorii casei si pe porti. Daca fac asa, le este data promisiunea ca zilele le vor fi inmultite si ca acestea vor fi „cat zilele cerurilor deasupra pamantului“. In acest fel este binecuvantata adevarata casa crestina, unde Cuvantul lui Dumnezeu este iubit, urmat si unde i se da locul corespunzator. O astfel de casa, unde toti doresc sa traiasca dupa Cuvantul lui Dumnezeu si pentru gloria Domnului, este o farama de cer pe pamant. Cititorule, este casa ta in felul acesta? Daca nu, care este motivul?

Insa aceasta stare fericita este posibila numai acolo unde pretiosul Cuvant al lui Dumnezeu constituie comoara cea mai de pret a parintilor, iar casele sunt guvernate dupa principiile lui. Atunci Cuvantul lui Dumnezeu va fi vazut in mod practic pe usorii usii si pe porti, iar copiii vor fi educati potrivit randuielilor lui si vor umbla pe calea adevarului. Daca parintii nu iubesc Cuvantul lui Dumnezeu si nu umbla conform acestuia, cum s-ar putea astepta sa-i vada pe copiii lor iubind Cuvantul si ascultand de el?

Anumite parti din Cuvantul lui Dumnezeu erau asezate in mod literal pe usi si pe porti si erau legate la maini de israelitii tematori de Dumnezeu. Este un lucru binecuvantat sa vedem acelasi lucru astazi in casele crestinilor, sub forma unor versete din Scriptura. Este un mod placut prin care putem face sa straluceasca lumina cerului, ca marturie pentru toti cei care intra in casele noastre.

Fiul unui crestin s-a mutat intr-o casa noua pe care si-a mobilat-o foarte frumos. Apoi l-a invitat pe tatal sau si i-a aratat toata casa. Dupa ce a vazut tot, tatal a remarcat: „Da, fiule, este o casa foarte aranjata, insa cineva care intra in ea nu poate spune daca aici locuieste un copil al lui Dumnezeu sau un om din lume.“ Aceste cuvinte l-au miscat atat de mult pe fiul sau, incat foarte curand el a agatat multe versete din Scriptura pe peretii casei, dand Cuvantului lui Dumnezeu un loc de cinste in casa sa.

Este trist sa vezi case crestine aranjate dupa ultima moda, pline de lux si de literatura lumeasca, case in care radioul sau televizorul pun neincetat lumea si placerile ei in centrul atentiei, iar Cuvantul lui Dumnezeu este foarte putin vazut, auzit si practicat. Astfel de case nu sunt case crestine in sensul adevarat al cuvantului. Daca nu este nicio diferenta intre casele noastre si casele celor necredinciosi din jurul nostru, atunci nu se poate spune ca avem „lumina in locuintele noastre“ sau ca li oferim Domnului locul pe care El il merita. La fel stau lucrurile daca, in locul dragostei si al harului, venite de la Duhul lui Dumnezeu, casa ne este caracterizata de cearta si de neintelegeri.

Caminul crestin - Capitolul 2

Casatoria, temelia caminului crestin

Dupa ce am privit locul atat de important pe care Dumnezeu l-a randuit caminului crestin in structura sociala a acestei lumi, sa privim acum putin mai in detaliu casnicia, care este pusa de Dumnezeu ca baza pentru un camin si pe care trebuie sa o pastram tot timpul la mare cinste. Scopul acestor randuri este de a-i ajuta pe tinerii credinciosi care, acum sau mai tarziu, au intentia sa se casatoreasca si sa-si intemeieze o familie care sa fie spre gloria Domnului.

Instituita de Dumnezeu in Eden

Casatoria este cea mai veche si una dintre cele mai nobile institutii pentru viata pe pamant pe care Dumnezeu le-a dat omului. Casatoria a fost planul lui Dumnezeu pentru om inca de la inceputul istoriei lui. In gradina Eden, El Insusi a constituit primul cuplu, iar Cuvantul Sau declara: „Casatoria sa fie tinuta in onoare in toate“ (Evrei 13.4). Astfel, casatoria poarta sigiliul autoritatii lui Dumnezeu.

Barbatul nu este complet in el insusi. Femeia este cea care il implineste, completand lipsurile lui. Ea este tare in aspectele in care el este slab si slaba in aspectele in care el este tare, iar impreuna ei formeaza o plinatate, un trup. Asa ne spune Scriptura: „Dumnezeu... l-a facut. Parte barbatesca si parte femeiasca i-a creat; si i-a binecuvantat si le-a pus numele Adam“ (Geneza 5.1, 2). A fost nevoie atat de barbat, cat si de femeie, pentru a alcatui un Adam (om) complet.

Vazand faptul ca barbatul nu era complet in sine insusi, Dumnezeu a spus: „Nu este bine ca omul sa fie singur; ii voi face un ajutor potrivit“ (Geneza 2.18). Astfel, Eva a fost facuta din coasta lui Adam si a fost darul lui Dumnezeu pentru el; dupa aceea i-a adus-o lui Adam, i-a binecuvantat si ei au devenit un trup.

Calea inalta a celibatului

Pacatul a intrat in creatia minunata a lui Dumnezeu si a intinat orice lucru, astfel ca si in aceasta legatura binecuvantata, care este casatoria, nu mai poate fi totul roz si fara spini. Cei care se casatoresc „vor avea necez in carne“ (1 Corinteni 7.28), spune apostolul inspirat, cel care a capatat indurare si un dar special de la Domnul sa ramana necasatorit, pentru a putea sluji Domnului fara nicio piedica. Cel care se ridica in puterea Duhului deasupra cerintelor si inclinatiilor naturale, pentru a sluji cu totul Domnului, paseste pe o cale mai inalta decat cel care urmeaza drumul normal al dorintelor naturale si se casatoreste.

Dar „nu toti pot primi cuvantul acesta“, declara Domnul in Matei 19.11, atunci cand ucenicii ii spun: „Daca astfel este situatia omului cu sotia lui, nu este de folos sa se casatoreasca.“ Calea puritatii si a sfinteniei, consacrarea prin celibat, este mai degraba o exceptie decat o regula. „Sunt fameni care au fost nascuti asa din pantecele mamei; si sunt fameni care au fost facuti fameni de catre oameni; si sunt fameni care singuri s-au facut fameni pentru Imparatia cerurilor. Cine poate primi, sa primeasca“ (Matei 19.12). „Fiecare are darul sau de la Dumnezeu“, „daca te vei casatori, nu pacatuiesti“, insa „cel care nu se casatoreste mai bine face“ (1 Corinteni 7.7, 28, 38). „Bine este pentru om sa nu se atinga de femeie. Dar, din cauza curviilor, fiecare sa-si aiba sotia lui si fiecare sa-si aiba sotul ei“ (1 Corinteni 7.1, 2).

Dumnezeu pregateste un ajutor potrivit

Casatoria lui Adam constituie etalonul pentru toate celelalte casatorii. Dumnezeu a pregatit legatura dintre Adam si Eva si asa face El in cazul oricarei casatorii dupa gandul Sau. Intelepciunea divina discerne momentul in care singuratatea omului nu mai este utila si El Se ingrijeste sa-i pregateasca o mireasa care reprezinta adevarata implinire a naturii sale. Adam a putut spune despre Eva, ca a fost: „femeia pe care mi-ai dat-o sa fie cu mine“ (Geneza 3.12). Astfel trebuie sa poata spune orice barbat cu privire la sotia sa; el trebuie sa se gandeasca la ea ca la un dar din partea Domnului. „Cine a gasit o sotie a gasit un lucru bun si a primit har de la Domnul. Casa si averea sunt o mostenire de la parinti, dar o sotie chibzuita este de la Domnul“ (Proverbe 18.22; 19.14).

In cazul lui Adam nu a existat o alegere a sotiei; era doar una care i se potrivea, iar ea fusese pregatita de Dumnezeu in mod special pentru el. Un vechi proverb spune: „Casatoriile sunt facute in cer.“ Numai Dumnezeu poate pregati un ajutor potrivit, doar El poate uni un tanar si o tanara, astfel incat ei sa poata fi un singur trup in Domnul. El este Cel care poate cunoaste ce caracter si ce temperament corespunde si poate completa caracterul si temperamentul celui alt; astfel este posibila suportarea slabiciunilor fiecaruia. Dumnezeu este singurul care poate „aranja“ casatoriile, daca putem spune asa. Aici ar trebui sa subliniem in trecere ca toti cei care incearca sa joace acest rol esueaza.

Uniti de Dumnezeu

In Matei 19.6, Cuvantul spune: „Ce a unit Dumnezeu, omul sa nu desparta“, iar acest loc ne arata ca adevarata casatorie este in acord cu gandul lui Dumnezeu. Acesta este un act divin, prin care doua inimi sunt atrase si prin care doua vietii sunt unite intre ele prin dragoste, iar acest lucru este facut de Dumnezeu Insus. Cei doi sunt uniti de Dumnezeu Insus intr-un singur trup printr-o legatura pe care niciun om nu trebuie sa o desfacă. In mod sigur, aceasta reprezinta ceva mai inalt decat ceremonia legala sau religioasa, care ii declara pe cei doi sot si sotie, desi trebuie sa subliniem cu toata taria, ca si ea este de neaparata trebuinta, deoarece trebuie sa respectam legile si autoritatile.

Daca este voia Domnului sa te casoresti, este foarte important ca acest lucru sa fie analizat cu toata seriozitatea, in lumina Cuvantului lui Dumnezeu. Este tanara sau tanarul la care te gandesti persoana pe care Dumnezeu a ales-o pentru a-ti fi partener de viata intr-o casnicie sfanta? Esti sigur ca persoana pe care ai ales-o este cea cu care poti sa fii impreuna in acest mod si ca este voia clara a lui Dumnezeu ca o astfel de unire sa aiba loc?

Un pas foarte solemn

Dupa intoarcerea la Dumnezeu, nu exista un alt pas mai important si mai solemn in viata ta, decat casatoria, care este o legatura pentru intreaga viata, pana ce moartea o va dezlega. O greseala facuta in acest aspect este o greseala pentru toata viata. Alte greseli pot fi reparate, intr-o oarecare masura, dar greseala facuta in alegerea unei sotii, sau a unui sot, este ireparabila si o pierdere irecuperabila. Ganditi-va la tristetea unei casnicii intemeiate in urma unei enorme greseli venite prin exercitarea vointei proprii, in loc ca ea sa fie caracterizata de bucuria si binecuvantarea venite in urma sfatului divin al Tatalui ceresc!

Casatoria este un pas deosebit de decisiv, pentru ca ea atinge lucrurile cele mai tainice si sfinte din viata, atat ale unuia, cat si ale celuilalt si pentru ca are efecte asupra intregii vietii, nu numai a unei persoane, ci asupra vietii a doi oameni. Acest pas va conduce fie la progresul, fie la regresul vietii crestine. Cat de gresit este sa desconsideram importanta unei astfel de legaturi! Aceasta hotarare trebuie luata dupa profunde exercitii de inima inaintea lui Dumnezeu si cu siguranta deplina ca este voia Sa.

Casatoria in Domnul

Crestinului i se porunceste sa nu se injuge la un jug nepotrivit cu cel necredincios (2 Corinteni 6.14); in consecinta, casatoria unui crestin cu unul care nu este crestin cu adevarat nu poate fi in niciun caz o legatura creata de Dumnezeu. (Faptul ca, in harul Sau suveran, Dumnezeu poate interveni si poate mantui pe cel necredincios, daruind binecuvantarea, este un lucru de exceptie, care nu schimba cu nimic principiul randuit de Dumnezeu.) Casatoria „in Domnul“ (1 Corinteni 7.39) inseamna recunoasterea domniei si a autoritatii Lui in acest pas solemn (a se vedea Luca 6.46); aceasta inseamna sa te casatoresti cu partenerul pe care Domnul l-a ales pentru tine. Trebuie sa ne reamintim ca simplul fapt ca doua persoane sunt crestine nu reprezinta garantia ca este voia Domnului sa se casatoreasca.

Cunoasterea voii Lui

Poate ca cititorul este uimit si se va intreba: „Cum pot cunoaste cine este persoana pe care Domnul a ales-o pentru mine?“ Calea pe care putem cunoaste gandurile lui Dumnezeu cu privire la acest pas solemn si important, este aceeaasi ca in oricare alta problema, fie mica, fie mare. Este calea rugaciunii si a asteptarii in linistea comuniunii cu Domnul, cautand fata Lui si cercetand Cuvantul Lui. Primul si cel mai important pas in intelegerea voii lui Dumnezeu este sa nu ai o voie proprie in respectiva problema. Cand voia noastra este inactiva, Dumnezeu ne poate arata voia Lui, care este „buna si placuta si desavarsita“: „.fiti transformati, prin innoirea mintii, ca sa deosebiti care este voia lui Dumnezeu, cea buna si placuta si desavarsita“ (Romani 12.2). Atunci, vom vedea calauzirea ochiului Sau si vom putea sa-i auzim glasul, care ne vesteste voia Sa. Astfel vom putea gusta aceeaasi experienta fericita a slujitorului lui Avraam, care a fost trimis sa aduca o mireasa pentru Isaac: „Domnul m-a condus pe drum“ (Geneza 24.27). „Recunoaste-L in toate caile tale si El iti va netezi cararile“ (Proverbe 3.6). El stie, El iubeste, El ingrijeste! Nimic nu ne poate lua aceasta cunostinta; El daruieste ce este „cel mai bun“ acelora Care Il lasa pe El sa aleaga pentru ei.

Dragostea este prea sfanta pentru a fi luata in joaca

In aceste zile, in care valorile morale s-au pierdut si in care predomina libertinismul, este necesar sa atragem atentia ca obiceiul tinerilor, ba chiar si al unora mai in varsta, de a avea anumite „relatii“, prietenii, dupa bunul lor plac, nu este in niciun fel dupa gandul lui Dumnezeu. Adevaratele sentimentele sunt prea sfinte pentru a le lua in joaca. O singura persoana trebuie sa aiba acces in cercul intim al afectiunilor si al dragostei; toate celelalte trebuie tinute la o distanta respectabila. A te juca cu astfel de lucruri sfinte reprezinta o incalcare a legilor morale, lucru care va avea efecte dezastruoase. Acestea sunt regulile acestui veac rau, dar un crestin nu trebuie sa urmeze niciodata

astfel de principii. Astfel de principii conduc in multe cazuri mai tarziu la divort.

De asemenea, nu este placut inaintea Domnului si nu este nici corect din punct de vedere moral sa dai curs liber sentimentelor fata de o persoana de sex opus sau sa o curtezi, fara a avea intentii serioase de casatorie. Sentimentele, fiind daruite de Dumnezeu, sunt prea sfinte pentru a le dispretui si pentru a te juca cu ele. Aceasta este o greseala foarte grava fata de respectiva persoana. Dragostea adevarata este un lucru nobil si sfant si trebuie pretuita ca atare. Odata ce nutresti sentimente si te atasezi de o sora in Domnul, aceasta legatura trebuie, dupa cursul normal al lucrurilor, sa conduca la logodna si la casatorie.

Totusi, daca cineva a incheiat o logodna in mod pripit sau daca s- a grabit sa curteze pe cineva, iar apoi descopera ca acesta nu este deloc gandul Domnului, este mai bine sa rupa aceasta legatura, decat sa mearga inainte in aceasta greseala si sa traiasca in nefericire si in intristare pentru tot restul vietii. Cu siguranta ca nimeni nu trebuie sa incurajeze ruperea logodnei, dar, in contextul prezentat mai sus, este singurul lucru bun care mai poate fi facut. Fiecare trebuie sa fie exersat inaintea lui Dumnezeu si sa inteleaga bine voia Lui inainte de a curta pe cineva. In acest fel ar putea fi evitate multe dezamagiri si multe suferinte, care succed ruperea unei logodne.

Lipsa de discretie

Trebuie sa mentionam si o alta necuviinta larg raspandita astazi: este vorba despre modul nefeminin si nerusinat atunci cand primul pas spre inceperea unei relatii este facut de fata. O astfel de cutezanta, care este o parasire a locului randuit de Dumnezeu, este nepotrivita pentru sensibilitatea unei inimi omenesti drepte si pentru o gandire spirituala. Ea este cu totul contrara cu „frumusetea nepieritoare a unui duh bland si linistit, care este de mare pret inaintea lui Dumnezeu“ (1 Petru 3.3, 4), care este recomandat femeilor. Cele care manifesta o astfel de cutezanta si se grabesc sa aiba un sot, adesea au de suferit pe termen lung. Femeia evlavioasa, care-L asteapta linistita pe Domnul si isi varsa inima in rugaciune inaintea Lui, este cea care primeste cele mai mari binecuvantari cu privire la alegerea partenerului si in casnicie, cat si in toate lucrurile vietii.

Dragostea adevarata este singurul motiv corect

Motivatia pentru doua inimi de a se uni trebuie sa fie dragostea adevarata si o afectiune, pe care Dumnezeu o sadeste in inimi. Acest lucru, impreuna cu siguranta cu privire la voia lui Dumnezeu, trebuie sa reprezinte singurul motiv pentru casatorie. Adesea motivele ascunse ale curtarii si ale casatoriei sunt reprezentate de bunastare, de rang, de avantaje pamantesti sau de frumusetea fetei. Dar acestea nu pot produce nici dragostea reala, nici bucuria, nici pacea si nici adevarata fericire in casnicie. Dragostea este legatura desavarsirii, este legatura care nu se rupe niciodata (Coloseni 3.14; 1 Corinteni 13.8). Numai dragostea adevarata, care isi are sursa in Dumnezeu si care este reinnoita si inviorata prin hranirea cu Cuvantul lui Dumnezeu si cu apele linistite ale prezentei Sale, va putea ramane in picioare atunci cand stresul sau tensiunea valurilor si talazurilor, care sunt inerente unui camin, se vor ridica si vor testa trainicia vietii de casnicie.

Obiectivul oricarei perechi de indragostiti trebuie sa fie intemeierea unui camin, institutie care este randuita in mod divin pentru om si pentru natiune, si trairea in el pentru gloria lui Dumnezeu. Ce este

mai binecuvantat decat a intemeia un camin sub calauzirea Domnului si pentru El, un loc in care El este invitat sa traiasca cu noi? Aceasta atmosfera este intr-adevar, asa cum am remarcat deja, ca „zilele cerurilor deasupra pamantului“ (Deuteronom 11.21). Sa ne ajute Domnul ca aceasta sa fie partea fiecaruia!

Caminul crestin - Capitolul 3

Sotul si sotia

Relatiile noastre de familie ar trebui sa fie o expresie si o reflectare a relatiei noastre ceresti. Acest lucru se poate insa realiza numai prin puterea Duhului, pe care nu trebuie sa-l intristam. Astfel, in epistolele apostolului Pavel, Duhul Sfânt ne prezinta mai intai adevarul deplin al relatiilor noastre, al binecuvantarilor si al pozitiei noastre ceresti. In continuare sunt prezentate detaliat relatiile noastre pamantesti, precum si responsabilitatea si obligatiile noastre.

Savurarea relatiilor noastre ceresti

In masura in care suntem familiarizati cu binecuvantarile care rezulta din relatiile noastre ceresti si ne tinem strans de Hristos ca si Cap, in aceeași masura vom ocupa locul care ne revine in respectivele relatii pamantesti. Cine nu savureaza adevarurile ceresti, nu va lumina pe pamant pentru Domnul nici intr-o familie crestina.

Capul unei familii crestine, care nu stie sa-si ocupe locul sau ca si conducator al casei si sot, arata ca nu tine la Capul sau care este sus si nu savureaza dragostea lui Hristos pentru Adunarea Sa. O sotie, care nu intelege subordonarea Adunarii fata de Hristos si nu savureaza relatiile ei binecuvantate in care se gaseste fata de Hristos ca fiind o parte din Mireasa Sa, nu va putea realiza relatia fericita cu sotul ei si nu se va putea supune lui. Acelasi lucru are valabilitate pentru pozitia parintilor, copiilor, stapanilor si slujitorilor.

Sa privim in aceasta lumina cea mai importanta si mai personala relatie de familie, si anume relatia dintre un sot si o sotie, relatia fundamentala in cadrul unei familii, de care depind toate celelalte relatii. Asa cum am amintit deja, ea este prima relatie omeneasca, dar in acelasi timp binecuvantata si sfanta, pe care a dat-o Dumnezeu omenirii.

Sa ne indreptam atentia spre minunata epistola adresata efesenilor, care prezinta pe larg pozitia noastra cereasca si pamanteasca. Aici gasim invataturi divine si complete referitoare la relatia binecuvantata dintre sot si sotie. Dupa o prezentare minunata a adevarului despre Hristos si Adunarea Sa si dupa prezentarea indemnurilor referitoare la umblarea practica vrednica de chemarea noastra cereasca, in capitolul 5, versetele 22 la 33 este prezentata aceasta relatie dintre sot si sotie in cadrul casniciei avand ca exemplu pe Hristos si Adunarea.

„Sotiilor, supuneti-va sotilor vostri ca Domnului, pentru ca sotul este capul sotiei, dupa cum si Hristos este Cap al Adunarii. El este Mantuitor al trupului. Dar, dupa cum Adunarea este supusa lui Hristos, asa si sotiiile sotilor lor, in toate. Sotilor, iubiti-va sotiiile, dupa cum si Hristos a iubit Adunarea si S-a

dat pe Sine Insusi pentru ea... Astfel sunt datori si sotii sa-si iubeasca sotile, ca pe propriile trupuri. Cine isi iubeste sotia se iubeste pe sine insusi. Pentru ca nimeni nu si-a urat vreodata propria sa carne, ci o hraneste si o ingrijeste cu drag, ca si Hristos Adunarea... Insa si voi, fiecare, asa sa-si iubeasca sotia, ca pe sine insusi; si sotia sa se teama de sot.“

Cerinte pentru o casnicie binecuvantata

Versetele de mai sus nu contin o lista completa a prescriptiilor pentru o casnicie. Se amintesc numai punctele care se uita mai usor de sot si de sotie, punctele in care gresesc amandoi cel mai adesea. Au fost scoase in relief cele mai importante caracteristici ale relatiei lor reciproce, pentru ca legatura facuta de Dumnezeu sa poata fi pastrata intr-adevar dupa gandurile Lui.

Pozitia femeii fata de sot trebuie sa fie caracterizata de supunere fata de capul pe care i l-a dat Dumnezeu, in timp ce purtarea de grija a sotului fata de sotia sa trebuie sa fie caracterizata de dragoste. Aceste doua puncte: dragostea sotului pentru sotia lui si supunerea sotiei fata de sotul ei sunt cei doi stalpi pe care se fondeaza pacea si fericirea in casnicie.

Dumnezeu cunoaste inima omeneasca pana in cele mai mici amanunte si stie foarte bine in ce puncte gresesc cel mai usor sotii si ce este contrar inclinatiilor noastre naturale. De aceea, in intelepciunea Sa, exprima in propozitii pregnante si minunate tocmai ceea ce trebuie sa respecte si sa faca fiecare partener in aceasta relatie binecuvantata.

Sotiile

Pentru o sotie adevarata este ceva natural sa iubeasca. Aceasta simpatie este adanc intiparita in inima ei. De aceea ea nu are nevoie de indemnuri pentru a-si iubi sotul. Ea poate insa sa uite sa-i fie supusa ca Domnului si ar dori mai degraba sa ia in mana conducerea. Ca Eva odinioara, si in zilele noastre multe sotii sunt inclinate sa uite locul lor, sa preia conducerea, iar prin aceasta sa cada in neascultare si pacat. De aceea este necesar ca sotiilor sa li se aminteasca sa fie supuse sotilor, sa se sfatuiasca impreuna cu ei si sa se supuna lor ca si cap.

Supusa „ca Domnului“

Supunerea sotiei fata de sotul ei trebuie sa fie o supunere „ca Domnului“. Aici, Domnul Isus este prezentat femeii ca Acela de la care sotul ei a primit autoritatea. Ea trebuie sa vada in spatele sotului ei pe Domnul, ca autoritate superioara coordonatoare in viata de familie. Femeia sa se gandeasca la cuvintele ca asa cum „capul femeii este barbatul“, tot asa „Hristos este Capul oricarui barbat“ (1 Corinteni 11.3). Hotararile luate de sotul ei in fata lui Dumnezeu sunt pentru ea expresia voinii Domnului, iar ea ar trebui sa-i dea ascultare cu bucurie si de bunavoie.

Supunerea sotiei nu trebuie sa se orienteze dupa caracterul sotului ei. Pozitia ei poate fi un examen foarte greu, daca este casatorita cu un barbat slab, nesocotit sau chiar necredincios.

Totusi, obligatia ei nu se orienteaza dupa intelepciunea sau onoarea barbatului, ci dupa voia Domnului. Orice fel de om ar fi sotul, el este sotul ei si ea il asculta ca pe Domnul. Aceste cuvinte

arata in acelasi timp limitele supunerii ei. Daca ascultarea sotiei fata de sotul ei sta in contradictie cu autoritatea suprema a Domnului Isus si a voii Sale, atunci ea nu se mai poate supune. Ascultarea fata de Domnul este peste ascultarea fata de un om, chiar daca aceasta atrage dupa sine durere.

In secolul al XXI-lea aceasta supunere a femeii este vazuta ca nepopulara si demodata. Femeile cer libertate si egalitate cu barbatii. Supunerea sotiei fata de sot este o porunca foarte clara a lui Dumnezeu, iar sotia credincioasa este indemnata sa o implineasca. Daca nu se respecta aceasta porunca divina, atunci nu poate sa existe o viata de familie fericita si binecuvantata. Neimplinirea poruncilor lui Dumnezeu atrage dupa sine neceaz si distrugere, asa cum se poate vedea astazi in multe familii. Nu este vorba despre o dictatura a barbatului sau despre o robie a femeii, ci este vorba despre ordinea si voia lui Dumnezeu. Daca o sotie preia conducerea intr-o casa injosindu-si astfel sotul, ea se va simti nefericita. Fara indoiala, va culege roadele amare ale unei vieti nesupuse prin nesupunerea propriilor ei copii, care vor creste in aceste conditii de nesupunere fata de poruncile Domnului.

Sotia ar trebui sa se gandeasca necontenit ca in aceasta supunere a ei fata de sotul ei este o imagine a supunerii Adunarii fata de Hristos, care este Capul Bisericii. Sa miste acest gand toate inimile si sa lumineze mai mult pentru Domnul in mijlocul familiilor lor in fiecare zi!

Sotii

Duhul Sfânt aminteste in versetele citate anterior obligatia suprema a sotului pentru mentinerea fericirii in viata de familie: dragostea fata de sotia sa. El trebuie sa o iubeasca, sa ingrijeasca de ea, sa o ocroteasca la fel cum face Hristos cu Adunarea Sa. El o iubeste, o hraneste si o ingrijeste. Dragostea mareata a lui Hristos pentru Adunarea Sa in trecut, in prezent si in viitor sa fie modelul pentru relatiile dintre sot fata de sotia sa si de asemenea purtarea Sa de grija plina de dragoste fata de Adunare.

In fiinta barbatilor, in general, nu gasim atata dragoste si finete cum gasim in fiinta femeii. Barbatul este expus in munca sa zilnica la duritatea si raceala unei lumi rele si de aceea este in pericol de a deveni el insusi dur si neprietenos si sa-i lipseasca preocuparea fata de sotia si familia sa. De aceea el trebuie sa se straduiasca mereu sa ingrijeasca dragostea fierbinte fata de sotia sa si sa se gandeasca sa oglindeasca astfel dragostea lui Hristos pentru Adunarea Sa. Puterea Duhului Sfânt sta de partea noastra in aceasta straduinta, pentru a ne ridica peste lipsurile care se gasesc in firea omeneasca decazuta.

Autoritatea manifestata in dragoste

Unii soti sunt increzuti avand in vedere pozitia si drepturile lor ca si cap al familiei si al sotiei lor. Ei isi exercita autoritatea si uita ca dragostea ar trebui sa fie elementul hotarator intr-o familie. Sotul are autoritatea cu privire la hotararile din viata de familie, dar tot timpul trebuie sa aiba in vedere faptul ca trebuie sa o execute in dragoste si in har. El trebuie sa ia deciziile sale intr-un mod plin de dragoste si de gingasie, cum este adecvat pentru un canal prin care curg hotarari divine. Adevarata unitate in casnicie consta intr-un amestec echilibrat de autoritate si simpatie. In felul acesta, autoritatea sotului va fi exprimata in dragoste, pe cand ascultarea sotiei va fi incurajata prin simpatia

si stima fata de sotul ei. Ferice de caminele unde domnesc dragostea si supunerea!

Dragostea bilaterala a Domnului Isus – modelul nostru

Textul din Efeseni 5 ii arata barbatului dragostea bilaterala a lui Hristos fata de Adunare. Mai intai, El S-a dat pentru Adunare. Apoi ingrijeste de Mireasa Sa in chip minunat. Aceasta se arata in lucrarea Sa actuala de a o curata si a o sfinti prin apa Cuvantului Sau. Sotul temator de Dumnezeu se va lasa calauzit de exemplul lui Hristos, cum El S-a jertfit pentru Adunare si cum o ingrijeste. Sotul va cauta intr-o dragoste curata si neprefacuta bunul mers al sotiei sale. In lucrurile de toate zilele, el va cauta sa slujeasca sotiei sale, si nu lui, si se va ingriji mereu de bunul mers al sotiei sale. Fericirea sotiei, care s-a incredintat lui cu toate nevoile ei pamantesti, trebuie sa fie problema principala a sotului, care este supus voii Domnului.

Vreau sa citez cuvintele frumoase ale unui scriitor crestin: „El o ajuta in primul rand in viata ei duhovniceasca, in exersarea adorarii, in rugaciune si in slujba practica. El ii inlesneste munca in casa, preia povara responsabilitatii pe umerii sai. El o protejeaza de teama si griji, o mangaie in intristarile ei si o ajuta in slabiciunea ei. El nu trece cu vederea dovezile simpatiei ei ca raspuns la dragostea sa si recunoaste cu multumire in inima calitatile ei, asa cum sunt subliniate de Scriptura (Proverbe 31.28-29).“

Desigur, fiecare sotie tematoare de Dumnezeu stie ca ea ii este data sotului ei ca un ajutor si ca trebuie sa slujeasca nevoilor sale, asa cum si el ingrijeste de bunastarea ei. Ea se va gandi „cum sa-i placa mai bine barbatului ei“ (1 Corinteni 7.34), sa-i fie un adevarat tovaras de viata si un ajutor potrivit in mod special in lucrarea Domnului. Dragostea se bucura cand poate sa slujeasca, pe cand egoismul asteapta sa fie servit. Cand exista o dragoste reciproca adevarata, drepturile personale sunt puse pe loc secundar si fiecare se gandeste la celalalt.

Data sa fie cu barbatul

Adam a fost constient de faptul ca Dumnezeu nu i-a dat-o pe Eva ca sclava, ca slujitoare, ci ca ajutor potrivit, data sa fie cu el (Geneza 3.12). Asa cum s-a spus deseori, Dumnezeu n-a facut-o pe Eva din piciorul lui Adam, pentru a fi calcata de el in picioare sau ca sa stea pe o treapta mai inferioara decat el. Dar Dumnezeu nu a facut-o nici din capul lui Adam, ca ea sa stapaneasca peste el si sa preia conducerea. Dumnezeu a creat-o pe Eva dintr-o coasta a lui Adam si astfel a aratat ca ea este pe aceeasi treapta cu el, sub bratul sau, sprijinita de el, aproape de inima sa, pentru a fi iubita de el.

Dumnezeu a creat omul „parte barbatesca si parte femeiasca“ cu destinatia de a stapani peste toata creatia (Geneza 1.26-28). A fost intentia lui Dumnezeu ca Eva sa fie partasa cu Adam la aceasta pozitie de stapanire. Fiecare sot duhovnicesc va privi pe sotia sa ca fiind una cu el in rangul si postura sa si va dori ca ea sa fie cat mai mult posibil cu el. De asemenea, el ii va face cunoscute toate hotararile si secretele inimii lui.

Ca sa nu fie impiedicate rugaciunile voastre

In 1 Petru 3.7 sotii sunt indemnati sa locuiasca cu sotiile lor „dupa cunostinta“ „ca si cu un vas mai slab, feminin, dandu-le onoare ca fiind si impreuna-mostenitoare ale harului vietii, spre a nu fi impiedicate rugaciunile voastre“. Relatiile fericite dintre sot si sotie slujesc nu numai la pacea si bucuria in familie, ci si la ascultarea rugaciunilor comune ale sotilor, care sunt atat de importante pentru o casnicie fericita si un camin crestin plin de bucurie. Daca sunt sentimente amare intre sot si sotie, atunci duhul se intristeaza, viata lor comuna de rugaciune este deranjata, iar binecuvantarile ceresti vor fi retinute in dauna intregii familii.

La sfarsitul acestui capitol as da fiecarui sot si fiecarei sotii crestine acest indemn: „fiecare pentru celalalt si amandoi pentru Dumnezeu.“ Dati Domnului locul cuvenit in inima voastra si fiecaruia dintre voi locul aratat in Scriptura si traiti impreuna spre onoarea Domnului si spre propasirea lucrarii Sale, si tuturor le va merge bine!

Caminul crestin - Capitolul 4

Familia si capul ei

Dupa ce ne-am ocupat de legatura dintre sot si sotie in casnicie, ajungem acum la cercul largit al familiei. Cuvantul lui Dumnezeu cuprinde multe imagini ale vietii de familie. Toate ne sunt date ca exemple si ca invatatura pentru noi, dar si spre avertizarea si attentionarea noastra. Inainte de existenta vietii unui popor este viata de familie. Este de remarcat ce spatiu larg ocupa in cartea Geneza viata de familie separata de lume, ca marturie pentru Dumnezeu cel viu si adevarat fata de influenta distrugatoare a inchinarii la idoli. In toate timpurile si mai ales in timpurile de decadere si de lepadare de Dumnezeu gasim familii credincioase care au stat de partea lui Dumnezeu. In intuneric, familia tematoare de Dumnezeu lumineaza in frumusetea si valoarea ei deosebita. Exemple demne de amintit sunt familiile lui Noe, Avraam, Iosua, Rut, Ana, Zaharia, Lois - bunica lui Timotei.

Porunca din Geneza 1

Fiecare pereche tanara, logodita, ar trebui sa intre in casnicie cu intentia si asteptarea plina de bucurie sa intemeieze o familie si sa creasca copii pentru Domnul, daca El le va darui copii. Un camin fara copii, cu bucuriile lor multiple, este un camin incomplet. Binecuvantarea si porunca lui Dumnezeu pentru prima pereche de oameni, Adam si Eva, are si azi valabilitate pentru fiecare sot si sotia sa, care pasesc impreuna in casnicie. „Dumnezeu i-a binecuvantat si Dumnezeu le-a zis: Fiti roditori si inmultiti-va si umpleti pamantul“ (Geneza 1.28). Acesta este planul lui Dumnezeu pentru fiecare barbat si femeie in postura lor inalta si sfanta de sot si sotie. Aceasta dorinta a lui Dumnezeu o gasim si in Noul Testament: „Vreau deci ca cele mai tinere sa se casatoreasca, sa aiba copii“ (1 Timotei 5.14).

Cineva s-a exprimat astfel: „Fiecare casnicie, care de la inceput a plecat cu intentia de a nu fonda o familie cu copii (in masura in care starea de sanatate nu permite acest lucru), este contrara voinii lui Dumnezeu.“ Calea pe care merge lumea astazi in casnicie este departe de Cuvantul lui Dumnezeu si departe de a face voia Lui. Se iubeste mai mult comoditatea si placerile si de aceea fiecare fuge de raspunderea si obligatiile fata de viata de familie. Lipsa fricii de Dumnezeu in randurile oamenilor

duce la multiple pacate.

Crestinul nu are voie sa se lase calauzit de gandurile, parerile si intelepciunea lumii. El trebuie sa se ghideze in toata viata lui, in cele mai mici amanunte, dupa directiva si principiile Cuvantului lui Dumnezeu si sa mearga zi de zi pe calea lui in frica de Dumnezeu. Numai astfel va deveni intelept (Proverbe 1.7). In viata de familie trebuie sa mergem pe cale cu Domnul si sa-i atribuim locul care i Se cuvine, de Creator al vietii. Daca nu procedam astfel, atunci li furam lui Dumnezeu dreptul de conducere in viata noastra si El nu Se poate arata ca si Conducator si Creator.

In Psalmul 127.3 citim ca fiii si fiicele „sunt o mostenire de la Domnul“, iar in Proverbe 17.6 se spune: „copiii copiilor sunt cununa batranilor“. Copiii sunt o binecuvantare de la Dumnezeu. Sa fie primiti cu deplina multumire si sa fie crescuti pentru Cel care i-a dat!

Fiindca suntem la tema aceasta, sa spunem cateva cuvinte despre legaturile conjugale. Casnicia crestina, si de fapt fiecare casnicie, nu este un loc de destrabalare. Instinctul sexual, care ni l-a daruit Dumnezeu, trebuie sa fie insotit in casnicie mereu de dragoste, stapanire de sine si atentie reciproca. In aceasta relatie, ca si in toate celelalte legaturi, crestinul trebuie sa lucreze cu intelepciune si sa se pazeasca de orice exces, care poate avea urmari grave asupra trupului si sufletului sau. Exista pericolul de a actiona neinfranat atat in acest domeniu, cat si in altele. Placerile si desfraul nu au voie sa preia conducerea si sa inlature roadele Duhului Sfânt! Altfel, Duhul Sfânt s-ar intrista, iar viata duhovniceasca, cresterea si activitatea ar fi impiedicate.

Tu si casa ta

Cand ne preocupam de familie, vedem ca Dumnezeu l-a asezat pe sot si tata in postura de cap atat al familiei, cat si al sotiei sale si ca sotul si casa lui formeaza o unitate bine inchegata. Daca citim Biblia, vedem ca Dumnezeu arata intotdeauna pe barbat impreuna cu casa lui. Acesta este un drept binecuvantat, dar si o mare raspundere.

„Tu si casa ta“ este ordinea divina in toata Scriptura. Cand Dumnezeu statea in fata distrugerii lumii prin potop, i-a spus lui Noe: „Intra in corabie tu si toata casa ta, pentru ca pe tine te-am vazut drept“ (Geneza 7.1). Cand Dumnezeu i-a descoperit lui Avraam tot planul Sau, a spus: „Pentru ca l-am cunoscut ca va porunci copiilor sai si casei sale dupa el sa tina calea Domnului“ (Geneza 18.19).

La fel a fost si cu Iacov, cand a fost chemat de Dumnezeu sa se suie la Betel; nu s-a gandit nicidecum sa mearga singur, ci, din contra, citim: „Si Iacov a zis casei sale si tuturor celor care erau cu el: Scoateti dumnezeii straini care sunt in mijlocul vostru si curatiti-va si schimbati-va hainele. Si sa ne ridicam si sa ne suim la Betel“ (Geneza 35.2-3). Acelasi principiu il gasim si in Exod 10.8-9. Cand faraon a poruncit lui Moise si Aaron sa-si lase copiii in Egipt, in timp ce ei vor merge in pustiu, ca sa aduca jertfe Domnului, Moise a raspuns: „vom merge cu tinerii nostri si cu batranii nostri, cu fiii nostri si cu fiicele noastre“.

Acelasi adevar il gasim si in viata lui Iosua, cand spune: „Eu si casa mea vom sluji Domnului“ (Iosua 24.15). In 1 Samuel 3.11-13 vedem cum Dumnezeu il face raspunzator pe Eli pentru raul care exista in casa lui. Daca privim in Noul Testament, gasim acelasi principiu. Lui Zacheu, Domnul Isus ii

spune: „Astazi a venit mantuirea in casa aceasta“ (Luca 19.9). In cazul lui Corneliu, solia adusa de Petru este: „iti va vorbi cuvinte prin care vei fi mantuit tu si toata casa ta“ (Fapte 11.14). La fel, cuvintele adresate temnicerului din Filipi ne arata acelasi adevar si aceeasi temelie: „Crede in Domnul Isus si vei fi mantuit, tu si casa ta“ (Fapte 16.31).

Privilegiu si raspundere

Principiul exprimat in cuvintele „tu si casa ta“ ne arata o mare binecuvantare si un mare privilegiu. In cazul in care capul casei este salvat si este un copil al lui Dumnezeu, atunci nu numai el sta intr-o pozitie binecuvantata, ci si intreaga sa familie, datorita relatiei pe care o are cu el. Familia care nu este salvata, nu ocupa aceeasi pozitie ca cel credincios din familie, dar ea se afla in locul binecuvantarii si al privilegiului (a se compara cu 1 Corinteni 7.14). Deoarece voia si placerea lui Dumnezeu este ca intreaga familie a credinciosului sa fie mantuita, cel credincios din familie poate nadejdi ca Domnul va mantui pe toti membri familiei sale. Ce mangaiere pentru crestini!

Cuvintele „tu si casa ta“ ascund insa in sine si o mare raspundere. Daca eu li apartin lui Dumnezeu, atunci li apartine Lui si intreaga mea familie, caci ea este o parte din mine. Deci sunt raspunzator sa-L prezint casei mele corespunzator pe Dumnezeu si sa-i cresc pe copii pentru El. Copiii trebuie sa creasca pe calea Domnului, sa umble pe carari drepte, pusi deoparte pentru Domnul si despartiti de aceasta lume. Daca este acceptat raul in casa si familie, capul ei este raspunzator inaintea lui Dumnezeu pentru aceasta.

Dumnezeu Isi conduce Casa Lui cu putere si dreptate, dar nu lipseste niciodata dragostea. Slujitorul Domnului trebuie sa aiba intotdeauna inaintea sa exemplul Mantuitorului si sa-si stapaneasca in acelasi mod casa lui. Dumnezeu a dat capului familiei o autoritate, iar capul este raspunzator fata de Dumnezeu sa o exercite in frica de Dumnezeu si pentru slava Sa. Total credincios trebuie sa-L reprezinte pe Dumnezeu in familia sa. Pentru aceasta, el trebuie sa caute mereu locul la picioarele Mantuitorului sau, ca acolo, in partasie cu El, sa invete cum sa exercite autoritatea. O casa crestina trebuie sa fie in toate lucrurile conform vocii lui Dumnezeu, o mica reprezentare a Casei lui Dumnezeu. Numai printr-o dependenta continua fata de Domnul si printr-o umblare zilnica in partasia cu El, vom reusi sa fim exemple pentru casa noastra.

Esec in familie

In multe familii si camine crestine se gasesc multa dezordine si multe esecuri din cauza ca sotul si tatal nu si-a ocupat intr-un mod corect locul de cap al familiei si nu recunoaste raspunderea sa fata de Dumnezeu in aceasta privinta. Dumnezeu asteapta in mod deosebit de la un tata sa vegheze asupra familiei si casei sale si sa pastreze ordinea dupa Cuvantul Sau si spre onoarea lui Dumnezeu. Nu trebuie sa le permita copiilor sa faca tot ce le place. Una din conditiile de a fi un batran in Adunarea lui Dumnezeu este si buna conducere a casei si tinerea copiilor in supunere (1 Timotei 3.4). Dumnezeu putea prevesti despre Avraam ca va porunci copiilor si intregii sale case sa umble pe calea Domnului.

In unele familii se intampla ca sotia si mama sa-si paraseasca locul ei de supunere si sa preia conducerea in casa si sa conduca familia pe cai neplacute Domnului. Oricat de trista si dificila este o

astfel de situatie pentru familia respectiva, sotul si tatal nu este scutit de raspunderea sa inaintea lui Dumnezeu cu privire la calea pe care merge familia sa. Capitolele 2 si 3 din Geneza ne arata in acest context un principiu important.

Mai intai a fost creat Adam, apoi a fost facuta Eva, pentru a-i fi un ajutor potrivit, ca sa fie cu el. Porunca de a nu manca din pomul cunostintei binelui si raului i-a fost data lui Adam (Geneza 2.17). Mai tarziu, satan a venit la Eva si a reusit sa o ispiteasca pentru a lua si a manca din fructul oprit, ca apoi sa-i dea si sotului ei, care era cu ea (Geneza 3.6). La primul pacat al omenirii asistam la o rasturnare a poruncilor lui Dumnezeu. In loc ca sotia sa fie condusa de sot, ea preia conducerea, dovedind neascultare fata de Dumnezeu si atragand si pe sotul ei in pacat.

Foarte important este acum modul in care actioneaza Dumnezeu fata de neascultare si nerespectarea poruncilor Lui: „Si Domnul Dumnezeu a strigat pe om si i-a zis: Unde esti? ...Ai mancat din pomul din care ti-am poruncit sa nu mananci?“ (Geneza 3.9, 11).

Dumnezeu nu a intrebat-o pe Eva daca a mancat din pomul interzis, desi ea a fost aceea care a mancat prima. Nu, Dumnezeu l-a chemat pe Adam, capul, caruia i-a dat porunca de a nu manca din acest pom si l-a facut raspunzator de incalcarea poruncilor Domnului.

Raspunsul lui Adam a fost foarte slab: „Femeia pe care mi-ai dat-o sa fie cu mine, ea mi-a dat din pom si am mancat.“ Dar Dumnezeu nu l-a scutit de raspunderea pe care a avut-o, pentru ca Eva l-a condus in pacat. Din contra, Dumnezeu l-a invinovatit pe Adam, ca a ascultat de glasul sotiei sale si ca a mancat in neascultare de porunca divina (Geneza 3.17). Desigur, si Eva si-a primit pedeapsa ei, dar vina principala l-a lovit pe Adam.

Principiul lui Dumnezeu nu s-a schimbat nici astazi in legatura cu fiecare familie si capul ei. O, de-ar fi aceasta o alarma si o avertizare de a cere har de la Domnul sa putem corespunde responsabilitatii de cap al familiei spre onoarea lui Dumnezeu! De-ar fi cuvintele lui Iosua, dorinta inimii fiecarui sot si tata: „Eu si casa mea vom sluji Domnului“!

Caminul crestin - Capitolul 5

Tatal

Am vazut barbatul in pozitia, autoritatea si raspunderea lui ca si cap al casei sale. Acum vrem sa-l privim mai indeaproape in postura sa de tata in mijlocul familiei sale.

Ce cuvint minunat: „tata“! El exprima pentru copii dragoste, indurare, mila, purtare de grija veghetoare si plina de gingasie, precum si o conducere inteleapta si mustrare. Cuvantul acesta vorbeste de niste legaturi stranse, binecuvantate de familie, de intimitate si simpatie intre tata si copil.

O imagine a Tatalui ceresc

Dumnezeul nostru din cer este Tatal suprem. De la El trebuie sa invete fiecare tata pamantesc cum sa se comporte in familie ca si tata. Prin harul nemarginit al Domnului Isus, fiecare credincios este introdus in aceasta legatura mareata si stransa cu Dumnezeu, incat Il poate cunoaste ca Tatal sau. Credinciosul a primit Duhul infierii care striga: „Ava, Tata!”

Numai savurand postura minunata de copii ai lui Dumnezeu si punand in practica zi de zi aceasta relatie, vom putea reflecta in pozitia noastra de tati ceva din felul de a fi al Tatalui ceresc. Numai cand vedem „ce dragoste ne-a daruit Tatal: sa fim numiti copii ai lui Dumnezeu“ (1 Ioan 3.1), putem arata aceasta dragoste in relatiile pamantesti cu copiii nostri.

In comuniune cu Tatal nostru ceresc putem invata de la El. Putem recunoaste caile Sale minunate in rabdare, har si indurare, in legatura cu o disciplinare plina de dragoste si fidelitate fata de noi, in ciuda faptului ca deseori gresim. Simtim purtarea Sa de grija pentru noi, iar din aceste experiente invatam cum putem sa fim adevarati tati pentru copiii nostri. In zorii zilei putem veni la Tatal nostru ceresc, ca sa-i vedem fata stralucitoare, plina de dragoste si sa-i aducem jertfele de multumire, inimile noastre inviorandu-se stiind ca El este langa noi in dragostea si purtarea Sa de grija parinteasca. Daca ne-am pus increderea in Tatal nostru ceresc cu privire la toate necazurile si greutatile zilei, atunci vom putea sa-i ascultam cu dragoste si cu o fata plina de bucurie pe copiii nostri cand au ceva pe inima; atunci vom auzi din gura lor rostind cu gingasie cuvantul „tata“ si vom fi adevarati tati pentru ei, reflectand ceva din sfintenia, dragostea, pacea, dreptatea, harul, indurarea si mangaierea din inima de Tata a lui Dumnezeu. Numai astfel, felul de a fi al Tatalui ceresc si dragostea Sa vor umple atmosfera de familie si vor atinge la timpul lor fiecare inima.

Supus lui Dumnezeu, Tatal

Este posibil ca un tata pamantesc sa nu mai savureze dragostea Dumnezeului si Tatalui sau, sa nu mai aiba comuniune cu El si ca urmare a acestei stari sa intristeze pe Duhul Sfant. In aceasta stare, cum ar mai putea oare sa ocupe pozitia unui adevarat tata si sa reflecte lumina si caldura dragostei divine in familia sa, daca legatura lui la Tatal ceresc, care este dragoste si lumina, este blocata?

Inconsecventa unui tata crestin, care nu umbla in dreptate inaintea Tatalui sau ceresc, nu doar va fi vazuta de cei din familia sa, ci va fi simtita intr-un mod foarte dezavantajos. Postura de tata in cadrul familiei sale i-a fost incredintata direct de Dumnezeu si El ii da si autoritatea necesara. Dar daca el nu este supus Tatalui sau ceresc, atunci acest fapt se va resimti curand in familie si cu greu si putin succes isi va mai impune autoritatea parinteasca. Poate oare la un astfel de om, Dumnezeu sa-i mai mentina autoritatea si postura sa de tata, daca el se impotriveste autoritatii supreme divine? Ce ganduri serioase pentru orice tata! Numai prin supunere personala sub autoritatea lui Dumnezeu se poate exercita autoritatea; El a acordat-o tatalui.

De-ar da Domnul tuturor tatilor credinciosi mai multa dorinta de a sta in locasul cel sfant si de a se supune deplin Tatalui ceresc! Atunci vom putea sa reflectam in cercul familiei caracterul si fiinta lui Dumnezeu si vom putea aplica autoritatea parinteasca cu o greutate si o intelepciune spirituala, care sa fie spre proslavirea Sa.

„Nu provocati pe copiii vostri“

„Voi, tatilor, nu-i provocati la manie pe copiii vostri, ci cresteti-i in disciplina si sub mustrarea Domnului“ (Efeseni 6.4); „Tatilor, nu-i intaritati pe copiii vostri, ca sa nu fie descurajati“ (Coloseni 3.21). Aceste doua versete sunt adresate din partea Duhului Sfânt direct tatalui crestin.

Intr-un comentariu pe marginea acestor versete, W.Kelly a spus: „Aceasta avertizare se adreseaza in primul rand tatalui (care cred ca are mai multa nevoie de aceasta, decat mamele), dar fara indoiala este necesara pentru ambii parinti. Mama nu este avertizata in acest mod, deoarece greseala ei consta in a rasfata copilul. Nimic nu-l deceptioneaza mai mult pe copil decat reprosurile fara rost si continue din partea unui parinte. Daca un copil este pedepsit pe nedrept, se naste in el o suspiciune care slabeste legatura dragostei si respectul.“ Aici este vorba de doua lucruri. Tatal sa nu provoace pe copii la manie printr-o asprime exagerata sau printr-un comportament nedrept si inconsecvent in exercitarea autoritatii sale aproape absolute ca si tata. Tatii trebuie sa-i intampine pe copii cu bunatatea si blandetea unei mame, dar pe de alta parte sa nu negligeze de a-si creste copiii in disciplina si sub mustrarea Domnului. Aceste doua laturi ale educatiei sunt extrem de importante si ii dau tatalui echilibrul necesar in comportamentul sau; caci tatii pot fi pe de o parte prea severi, iar pe de alta parte, din comoditate, prea generosi. Doar legatura dintre fermitate si disciplina impletite cu bunatate si dragoste ne arata caracterul adevaratului tata. Daca cercetam mai intai prima parte a acestui indemn, vedem ca Duhul Sfânt ne arata ca unui tatanu-i revine numai raspunderea de a exercita autoritatea in familie, ci si felul cum trebuie sa fie practicata aceasta. Chiar si un tata credincios poate exercita aceasta in mod tiranic si despotic. In purtarea Sa de grija pentru copii, Dumnezeu ne indeamna: „tatilor, nu-i provocati la manie pe copiii vostri“.

Copiii au o sensibilitate foarte fina. Tatii trebuie sa tina seama de simtamintele si predispozitiile copiilor. Desi ei nu trebuie sa fie delasatori in raspunderea lor fata de Dumnezeu in educarea copiilor, trebuie sa se gandeasca si la slabiciunile celor mici si sa nu le puna in spate mai mult decat pot ei sa duca. Altfel, copiii se vor descuraja sau vor fi provocati la replica. Cat de usor se lasa copiii descurajati, mai ales cand este vorba sa-L urmeze pe Domnul Isus! Tatii au nevoie de multa intelegere si chibzuinta in orice actiune cu copiii lor.

Mentinerea simpatiei

J.N.Darby a explicat in felul urmator textul din Coloseni 3.21: „Tatal trebuie sa fie inzestrat cu finete si bunatate fata de copiii sai, ca sa nu le piarda simpatia si sa-i pazeasca de a cauta fericirea in lume, fericire pe care le-o poate oferi cercul familial; acest cerc a fost oferit de Dumnezeu ca un zid de protectie pentru cei mici care cresc in slabiciune.“

Este extrem de important sa intretinem simpatia si intimitatea dintre copii si parinti, mai ales in perioada in care ei cresc si sunt expusi influentei lumii sau cand in anumite imprejurari trebuie sa paraseasca casa parinteasca, ca sa nu apara o indepartare intre inimile copiilor si ale parintilor. Desi mustrarea nu are voie sa se intrerupa niciodata din partea ambilor parinti si mai ales din partea tatalui, pe de alta parte parintii trebuie sa foloseasca orice ocazie, ca sa-si intampine copiii cu dragoste, pentru a le castiga simpatia si increderea. Demonstreaza-le prin fapte ca-i iubesti, dar in acelasi timp ei trebuie sa stie sa asculte si sa fie supusi autoritatii parintesti. Ambele aspecte sunt foarte importante.

Camarazi

Parintii trebuie sa fie ca niste camarazi pentru copiii lor, in asa fel incat ei sa se simta bine in cercul familiei si sa nu caute placerile acestei lumi. Acest lucru este foarte important in timpul acesta cand multi tineri reclama faptul ca n-au gasit niciodata o camaraderie fericita in familie. Tatii trebuie sa-si incurajeze copiii, in asa fel incat acestia sa li se adreseze lor cu orice problema. Tatii trebuie sa arate interes pentru problemele copiilor. Tatii trebuie sa le explice baietilor secretele si functiile vietii. Cunostintele necesare despre problemele sexuale trebuie sa fie comunicate de tata si nu sa se afle despre ele pe strada. Tatalor, nu neglijiati aceasta obligatie importanta fata de fiii vostri! Daca explicatiile nu vin de la voi, vor veni in mod sigur de pe strada in termeni vulgari, dar spre amaraciunea voastra. La fel sa faca mamele cu fiicele, deoarece se spune ca „avertizarea la timp inseamna inarmare la timp“.

Ambii parinti trebuie sa-si tina prin har inima tanara, ei trebuie sa fie copii cu copiii lor, ca sa poata receptiona gandurile lor si sa ia parte la bucuriile sanatoase si la cerintele tineretii. Daca se procedeaza astfel, atunci nimic nu-i va atrage pe copii in lume din cercul familiei. Ei vor gasi acasa atatea bucurii, incat sunt satisfacuti. Parintii sa nu neglijeze sa-i implice pe copiii lor in preocupari si jocuri sanatoase, sa-i atraga la lucru practic in casa si in jurul casei, caci mainile delasatoare sunt unelte bune ale lui satan. Exista multiple posibilitati de a face bucurie copiilor acasa si astfel ei vor creste cu un deosebit atasament fata de casa si familie.

Atragere sau respingere

Parintii care au castigat in felul acesta simpatia si increderea deplina a copiilor, vor vedea la acestia interesul de a reactiona pozitiv la indemnuri si mustrari, si vor asculta de bunavoie citirea si explicarea adevarului dumnezeiesc. Copiii vor asculta cu bucurie, deoarece cunosc intelepciunea, dragostea, atasamentul parintilor lor.

Pe de alta parte sunt tati care domnesc peste copiii lor cu un duh de lege dur, iar adevarul dumnezeiesc il pun pe ei ca un jug de fier. Un astfel de comportament ii va indeparta pe copii de parinti, si ei vor deveni respingatori si impotriviitori in inimile lor fata de Cuvantul lui Dumnezeu. Aici este unul din motivele pentru care multi copii, in mod deosebit fii, ai unor crestini fideli, marturisesc cand sunt mari o impotrivire si dusmanie fata de tot ce numesc ei religios. Inima copiilor – ca de altfel a tuturor oamenilor – trebuie sa fie atrasa si castigata de adevarul dumnezeiesc, care va produce o schimbare totala in inima si cugetul respectiv. O lucrare care atinge numai cugetul, dar inima ramane nepasatoare, nu este suficienta. Daca tinem adevarul in dragoste (Efeseni 4.15), atunci puterea Duhului Sfant le va atinge pe amandoua.

Un slujitor credincios al Domnului a fost nevoit candva sa-si pedepseasca baiatul. La fiecare lovitura a nuielui, copilul se strangea si mai tare de tatal sau, care pana la urma s-a vazut nevoit sa arunce nuiua amintindu-si de cuvantul: „Mai bine sa caute taria Mea; sa faca pace cu Mine“ (Isaia 27.5). Acel tata castigase inima si increderea copilului cu mult inainte de a-l pedepsi. Din cauza aceasta, inima baiatului simtea mai dureros loviturile decat trupul sau, deoarece putea vedea pe fata tatalui sau intristarea si durerea de a recurge la astfel de sanctiuni. Urmarea a fost ca pedeapsa si-a atins

scopul lovind direct inima si cugetul fiului, producandu-se rodul datator de pace al dreptatii, incat tatal a fost nevoit sa arunce nuiua. O alta urmare a acestei actiuni de indreptare facuta in dragoste a fost ca fiul s-a alipit mai mult de tatal sau, in loc sa se simta respins si instrainat. Ce lectie plina de invatatura pentru toti tatii crestini!

Disciplina si mustrare

Daca cercetam indemnurile adresate tatilor in cea de-a doua parte a versetului din Efeseni 6.4, gasim modul in care trebuie crescuti copiii: „cresteti-i in disciplina si sub mustrarea Domnului“. A fost deja amintit faptul ca un copil intr-o casa crestina ocupa un loc al binecuvantarii si al privilegiului, despartit de lumea, al carei stapan este satan. Un tata credincios trebuie sa fie constient de postura privilegiata pe care o au copiii sai si sa-i creasca in disciplina si sub mustrarea Domnului. Pozitia crestina trebuie sa determine educatia pe care o acorda tatal copiilor sai. Crestinul isi trateaza copiii ca pe unii, pe care ii creste pentru Domnul, si ii educa, cum i-ar educa Insusi Dumnezeu. Noi insine nu-i putem face potriviti pe copiii nostri pentru cer si nici sa-i ducem acolo, dar prin credinta putem sa-i crestem pentru cer, iar Dumnezeu nostru va da har si binecuvantare in aceasta lucrare de crestere.

Cuvantul „disciplina“ inseamna in textele de baza: „ingrijire, sfatuire, pedepsire“. Aceasta ne indreapta spre „hranire, crestere, exercitare disciplina, pregatire“. Toate aceste expresii sunt cuprinse in acest cuvant si astfel tatii sunt indemnati (inclusiv mamele) sa dea copiilor lor hrana cea buna, sa-i educe, sa-i creasca in disciplina si sub mustrarea Domnului.

Daca in prima parte a versetului din Efeseni 6.4 tatii sunt avertizati sa nu lucreze cu asprime si severitate prea mare fata de copiii lor, in a doua parte a versetului li se prezinta responsabilitatea lor de a-si creste copiii in disciplina, sub mustrare serioasa si invatatura Domnului. In acest mod se evita cealalta extrema de a lasa copiii de capul lor si sa faca ce vor ei. Tatal este raspunzator pentru toti copiii sai, ca sa-i educe in cercetarea cailor Domnului, sa hraneasca inima lor cu Cuvantul pretios al lui Dumnezeu, sa sadeasca in constiinta lor disciplina si mustrarea Domnului. Pentru aceasta, copiii trebuie sa invete calea Domnului trasata pentru noi si ca vor fi pedepsiti daca nu vor asculta de poruncile Domnului si ale parintilor.

Hrana potrivita pentru inimile lor

Ce bine este daca inimile si mintea copiilor sunt umplute cu adevaruri ale Cuvantului lui Dumnezeu! Este foarte pretios sa-i invatam chiar si pe copiii neintorsi la Dumnezeu din scrierile Sfintei Scripturi si sa le oferim cunostinte de baza ale Cuvantului lui Dumnezeu. Este ca si o acumulare cantitativa de materiale inflamabile, la care ajunge o scanteie si da nastere unui foc imens. Pavel putea sa-i scrie tanarului Timotei in 1 Timotei 4.6: „hranit cu cuvintele credintei si ale buneii invataturi pe care ai urmat-o indeaproape“. Timotei cunostea de copil Sfintele Scripturi care puteau sa-l faca intelept spre mantuire prin credinta, care este in Hristos Isus (2 Timotei 3.15). Tatal sau era grec si probabil nemantuit. Dar bunica si mama lui l-au invatat de copil adevarurile pretioase ale Sfintelor Scripturi. Mamele joaca un rol foarte important in invatarea celor mici din Cuvantul lui Dumnezeu. Dar, in acest capitol vrem sa ne ocupam de raspunderea tatalui in educarea si zidirea copiilor sai.

In Israel au fost date tatilor porunci foarte concrete si serioase in directia aceasta (a se vedea Deuteronom 6.6-9 si 11.18-21): „Si aceste cuvinte, pe care ti le poruncesc astazi, sa fie in inima ta. Si sa le intiparesti in fiii tai si sa vorbești despre ele cand sezi in casa ta si cand mergi pe drum si cand te culci si cand te scoli. Si sa le legi ca semn pe mana ta si sa-ti fie ca fruntare intre ochii tai. Si sa le scrii pe usorii casei tale si pe portile tale.“

Ce imagine placuta a unei case consacrate Domnului! Capul familiei pastreaza cuvintele lui Dumnezeu in inima si le are tot timpul in fata ochilor sai. El le intiparreste in inima copiilor sai si face din Cuvantul lui Dumnezeu un subiect de discutie in casa sa si il pune ca o marturie scrisa pe usile casei sale. Daca parintii vor ca Cuvantul lui Dumnezeu sa fie pretuit de copiii lor, atunci ei trebuie sa fie primii in aceasta pretuire si Cuvantul sa aiba un loc deosebit in inima lor, astfel incat copiii sa vada ca acest Cuvant este pretios pentru parintii lor. Este bine sa tragem copiii la scoala duminicala si sa fie invatati din Cuvantul lui Dumnezeu, dar aceasta nu-i scuteste cu nimic pe parinti de responsabilitatea de a-i invata pe copiii lor din Biblie.

Interesele duhovnicesti stau in prim-plan

Unii parinti se lasa corupti de interesele lor profesionale sau materiale si din aceasta cauza au putin timp sau chiar deloc pentru citirea si cugetarea asupra Cuvantului lui Dumnezeu, spre folosul spiritual al lor si al copiilor lor. Astfel se naste in copii impresia, ca lucrurile materiale au prioritate, iar lucrurile duhovnicesti nu au prea mare valoare pentru ei. Mai este oare de mirare daca un astfel de copil are conceptii lumesti in educatia sa si nu are interes pentru Cuvantul lui Dumnezeu? Crestinii pot sa fie atat de preocupati cu cerintele materiale ale copiilor si cu avansarea lor in lume, incat sa negligeze marea nevoie a sufletelor micute dupa Cuvantul lui Dumnezeu si sa aiba putin sau sa nu aiba deloc timp sa vorbeasca impreuna cu ei despre lucrurile spirituale. Aceasta nu este o educare si o crestere in frica de Dumnezeu.

Invatarea copiilor din Cuvantul lui Dumnezeu si supravegherea asupra nevoilor lor spirituale este una din cele mai importante lucrari ale oricarui tata. Tocmai in acest punct critic se greseste adesea. Ce trist! Tatii trebuie sa-si ia timp pentru citirea Cuvantului lui Dumnezeu cu copiii, sa se roage cu ei si sa le predea lectii duhovnicesti teoretice si practice din viata lor. Trebuie sa fim gata oricand sa slujim sufletului copiilor prin Cuvantul lui Dumnezeu potrivit cu starea lor si la momentul potrivit. Daca dorim ca ei sa fie mantuiti si sa creasca in cunoasterea Domnului Isus Hristos, atunci trebuie sa ne facem partea si sa-i hranim cu Cuvantul lui Dumnezeu.

Se poate intampla ca un tata sa propovaduiasca altor oameni Cuvantul lui Dumnezeu, sa fie trup si suflet pentru aceasta lucrare, dar sa negligeze atributiile sale cele mai importante de a hrani pe sotia si copiii sai cu Cuvantul lui Dumnezeu si sa ingrijeasca de ei. Slujba pentru Domnul incepe in cercul familiei. Trebuie sa fim atenti, ca nu cumva sa pazim via altora si sa neglijam pazirea viei personale (Cantarea Cantarilor 1.6).

Altarul familiei

Fiecare tata care este un credincios constient, trebuie sa aiba un altar al familiei in casa sa, unde zilnic ii strange pe toti ai casei la citirea Bibliei si la rugaciune, daca este posibil chiar si pentru

cantarea unei cantari duhovnicesti. Aceasta este raspunderea tatalui in calitatea sa de preot al casei sale. Daca tatal nu este prezent, atunci aceasta slujba sa o preia mama. Parinti, nu neglijati slujba aceasta in familie; nimic sa nu va retina de la ea! Voi nu puteti sa va cresteti copiii pentru Domnul si in frica de Dumnezeu fara acest altar al familiei. Nu este suficient ca voi sa cititi Biblia, iar copiii vostri s-o faca separat. Voi trebuie sa cititi Cuvantul lui Dumnezeu si sa va rugati impreuna cu copiii vostri. Copiii doresc sa aiba o marturie vizuala si auditiva cum si ce va rugati. Copiii trebuie sa auda glasul vostru cum insistati pentru mantuirea sufletelor lor in fata tronului de har. Cineva a spus: „Amintirea nestearsa a rugaciunii tatalui este o ancora de nadejde in marile primejdii.“

Ingenuncheati impreuna si cereti binecuvantarea Domnului peste familia voastra si peste fiecare in parte si multumiti-i pentru toate binecuvantarile si binefacerile Sale de care ati avut parte in cercul vostru familial! In Ieremia 10.25 gasim un cuvant foarte important: Dumnezeu asteapta ca nu doar fiecare in parte sa cheme Numele Sau, ci asteapta acest lucru de la familie. Profetul spune: „Varsa-Ti furia asupra natiunilor care nu Te cunosc si asupra familiilor care nu cheama Numele Tau.“ Draga tata credincios, a trebuit sa se verse aceasta manie si peste familia ta? Chemi tu cu intreaga familie Numele Domnului? Un frate batran a spus: „O familie fara rugaciune este ca o casa fara acoperis, fara ocrotire contra furtunii“ si „rugaciunea familiala pune un zavor la usa, ca peste noapte sa nu intre nicio primejdie, iar dimineata o deschide pentru a intra indurarea Domnului“.

Un evanghelist care viziteaza penitenciare a spus: „Cel mai greu se sterg din memoria unui fiu decazut si usuratic, rugaciunile, textele biblice si cantarile care le-a auzit in tineretea lui in casa parinteasca.“

Caminul crestin - Capitolul 6

Un fiu decazut, reabilitat

Un tata avea un fiu incapatanat, foarte greu de carmuit, care devenise chiar o primejdie pentru viata membrilor familiei. Dupa ce toate incercarile prin dragoste, prin rasplatire cu bine, prin asprime, prin forta au esuat si n-au dus la schimbarea conceptiei sale, tatal a hotarat sa-l dea la o scoala de corectie. A luat legatura cu directorul scolii care era un credincios adevarat si i-a marturisit necazul sau.

Acest director a fost dispus sa-l primeasca pe baiat. Inainte de a lua decizia finala, a intrebat: „Spuneti ca ati incercat totul, dar fara rezultat. As dori acum sa stiu daca ati incercat sa va rugati impreuna cu el.“ - „Nu“, a raspuns tatal mirat, „la aceasta nu m-am gandit.“ - „Atunci, mai intai trebuie sa mergeti acasa“, a spus directorul, „si sa va rugati cu el. Eu consider ca nu-l pot lua aici si nu pot sa fac nimic, daca puterea rugaciunii nu a fost experimentata in casa parinteasca in prezenta sa.“ Tatal a spus ca nu are indrazneala sa se roage in fata familiei si nici sa ridice un altar de familie. Atunci directorul l-a sfatuit sa mearga acasa, sa-si stranga familia la ora 21, sa citeasca un capitol din Biblie si sa se roage impreuna cu toata familia. A promis ca si el impreuna cu sotia se vor ruga la aceeasi ora pentru toti si in mod deosebit pentru Augustin, fiul decazut.

Dupa ce tatal s-a intors acasa, i-a istorisit sotiei sale discutia avuta cu directorul. Aceasta i-a spus ca si ea este de parere ca nu si-au indeplinit datoria in acest sens. Ea si-a indemnat sotul sa nu taraganeze nicio clipa cu aceasta raspundere fata de membri familiei sale, ci sa inceapa chiar in acea seara cu altarul de familie.

Sotia s-a straduit sa termine lucrul pana la acea ora. Dupa cina, mama a propus copiilor sa pregateasca porumb prajit lasand aceasta lucrare in seama lui Augustin. El facea cu placere aceasta lucrare. Mama a procedat in felul acesta, ca el sa ramana acasa si sa nu plece, cum facea de obicei. Apoi mama le-a cerut copiilor sa se spele si la ora 21 sa vina in sufragerie pentru o surpriza speciala.

Biblia a fost adusa si pusa pe masa. Tatal nu putea sa-si ascunda emotiile. El a marturisit in fata familiei intristarea sa ca pana acum a neglijat datoria sa pentru binele spiritual al copiilor sai. Din acea seara a spus ca vrea sa faca cu ajutorul lui Dumnezeu un inceput nou si astfel sa coboare in casa lor din nou bucuria si dragostea divina. Apoi a citit un capitol din Biblie si a ingenuncheat pentru rugaciune. Sotia si copiii au ingenuncheat cu el, cu exceptia lui Augustin. El a ramas pe un scaun cu fata intunecoasa si foarte suparat. Din cand in cand privea spre usa hotarand ca la un moment prielnic sa fuga afara. Sarmanul tata nu-si gasea cuvintele, ca sa-si exprime sentimentele sale agitate. In acel moment si-a amintit ca directorul credincios si sotia sa il sustineau in rugaciune in acele clipe, iar limba sa a fost dezlegata si a rostit o rugaciune din toata inima.

La sfarsitul rugaciunii s-a rugat in mod deosebit si miscator pentru Augustin, fiul sau ratacit, precum si ca vointa sa impotrivoare sa fie supusa lui Hristos. Atunci Augustin a sarit de pe scaun, s-a aruncat la gatul tatalui si plangand a spus: „Roaga-te mai departe, tata, roaga-te pentru mine! Eu am incercat sa ma rog lui Dumnezeu sa ma schimbe, dar singur nu pot. Acum stiu ca ma va asculta, daca tu te vei ruga mai departe cu mine.“

Toata familia s-a ridicat de pe genunchi zguduita si cu obrazii plini de lacrimi. Cele doua fete mai mari au marturisit tatalui ca ele s-au rugat adesea impreuna, dar aceasta a fost cea mai fericita clipa din viata lor. Augustin a fost schimbat complet. A predat tatalui sau pusca incarcata, cu care ingrozise in acea zi toata familia, marturisind ca a vazut ca nu a procedat bine si de acum inainte nu mai vrea sa aduca suparare si rusine asupra familiei. Si-a cerut iertare intregii familii in convingerea ca, daca ei il vor ierta, va fi iertat si de Domnul Isus.

Ce exemplu convingator este acesta pentru eficienta si puterea transformatoare a rugaciunii in familie! O, de-ar fi aceasta intamplare adevarata o binecuvantare pentru multe familii, copii si parinti!

Felurita hrana

Hrana pentru sufletele copiilor nu consta exclusiv din Cuvantul lui Dumnezeu, desi acesta trebuie sa ocupe locul intai in toate. J.A. von Posek a spus: „Inima si mintea copiilor au nevoie mereu de schimbari. Aceasta este in natura lor. Nu putem sa venim mereu la ei numai cu lectii si prevederi din Biblie. Lor le trebuie: - diversitate in lectura,

- diversitate in prietenie si mediu,- diversitate in preocupari,- diversitate in distractie si relaxare.

Unii parinti sunt dezamagiti ca nu se arata la copiii lor roadele sperate si cerute in rugaciune ale educatiei lor in credinciosie. Motivul poate consta intr-o lipsa de intelegere la parinti, ca nu au tinut seama de nevoile firesti ale tinerilor dupa diversitate.

Parintii trebuie sa aiba in vedere intotdeauna ca orice diversitate nu trebuie sa treaca peste granitele normale, crestine sau chiar sa trezeasca in copii dragostea fata de lume. Carti despre frumusetea naturii, intamplari adevarate, biografii ale diferitilor credinciosi ofera hrana sanatoasa pentru mintea copiilor. Sa ne ocrotim copiii de influenta rea a cartilor care trateaza rationalismul cu tendinta de impotrivire fata de Biblie.“

Pedepsirea neascultarii

„Pentru ca Domnul il disciplineaza pe acela pe care-l iubeste si biciuieste pe orice fiu pe care-l primeste. Rabdati disciplinarea, Dumnezeu Se poarta cu voi ca fata de niste fii; deoarece, care este fiul pe care nu-l disciplineaza tatal?“ (Evrei 12.6-7). „Eu ii voi fi tata si el Imi va fi fiu. Daca va face nelegiuire, il voi mustra cu nuiaua omeneasca si cu loviturile fiilor oamenilor“ (2 Samuel 7.14).

Acesta este modul de lucru al Tatalui nostru cresc cu noi, copiii Sai. El „bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primeste“. El ne duce pe caile Sale morale de conducere, iar ceea ce semanam, aceea vom culege (Galateni 6.7-8).

Daca suntem neascultatori, atunci trebuie sa suferim si sa invatam prin aceasta ca neascultarea aduce roade amare. Daca suntem ascultatori, vom secera roadele binecuvantate ale ascultarii si vom afla ca aceasta este intotdeauna calea cea mai buna. Cand suntem neascultatori, vom vedea caile Lui de conducere cu noi, dar si modul Sau de a actiona in har, dragoste si indelunga rabdare fata de noi, mai ales atunci cand ne smerim. Dumnezeu ne arata dragostea la timpul potrivit, dar si mustrarea Sa la timpul potrivit.

Din actiunile Tatalui cresc putem sa invatam cum sa procedam cu copiii nostri. Pentru neascultare trebuie sa-i mustram si sa le aratam prin diferite pedepse ca sunt copiii nostri, ca ii iubim si le vrem binele. „Dar, daca sunteti fara disciplinare, de care toti au avut parte, atunci sunteti nelegitimi, si nu fii“ (Evrei 12.8). Ca parinti, trebuie sa ne mustram copiii, dar aceasta sa se faca cu har si cu dragoste. Numai asa vor invata binecuvantarile ascultarii, iar pe de alta parte vor vedea suferintele si necazurile care se nasc din neascultare.

Mustrarea si pedeapsa nu trebuie exercitate intotdeauna cu nuiaua, desi aceasta forma de pedeapsa este de multe ori necesara. Exista multe alte posibilitati de a pedepsi neascultarea. De exemplu li se interzic copiilor pentru o anumita perioada de timp anumite privilegii sau pot fi implicati in lucrari care nu le plac etc. Parintii vor observa curand in ce mod pot sa promoveze cel mai bine ascultarea la copiii lor. Copiii reactioneaza foarte diferit si din aceasta cauza nu pot fi tratati dupa un sablon. Fiecare temperament necesita o tratare corespunzatoare. Unii copii se lasa educati cu blandete, la altii este necesara o singura apostrofare serioasa, pe cand altii necesita din timp in timp cate o pedeapsa mai mare sau mai mica. Daca cineva crede ca folosirea nuielei este o „metoda invecitata“, necrestina, care nu poate fi pusa de acord cu harul in care ne aflam, atunci aceasta persoana ar trebui sa citeasca urmatoarele versete din cartea plina de intelegere a lui Solomon si sa cugete

asupra lor: „Cine cruta nuiiuaa uraste pe fiul sau, dar cine il iubeste staruie in disciplinarea lui“ (Proverbe 13.24); „Cerceteaza-l pe fiul tau cat timp este speranta, si nu tine seama de plansetul lui“ (Proverbe 19.18); „Nebunia este lipita de inima copilului; nuiiuaa disciplinei o va indeparta de la el“ (Proverbe 22.15); „Nu cruta copilul de corectare, pentru ca, daca-l vei bate cu nuiiuaa, nu va muri. Il vei bate cu nuiiuaa, dar ii vei elibera sufletul din Locuinta mortilor“ (Proverbe 23.13-14); „Nuiiuaa si mustrarea dau intelepciune... Corecteaza-ti fiul, si el iti va da odihna si va oferi desfatari sufletului tau“ (Proverbe 29.15, 17).

Astfel de cuvinte sanatoase sunt cuvinte intelepte pentru parintii tuturor timpurilor. Daca vor fi respectate, va fi fericite, daca nu sunt respectate, sunt profetite urmari grave.

Nuiiuaa manuita in dragoste

Cineva a spus foarte bine: „Copilul trebuie sa simta dragostea sub loviturile nuiielei. Copiii observa foarte repede si simt in inima lor daca nuiiuaa dirijata de mana tatalui este condusa de dragoste, manie sau suparare. Daca exercitam pedeapsa cu suparare, nu o sa avem izbanda si nu o sa vedem nicio imbunatatire a situatiei. Mania provoaca manie. «Tatilor, nu-i intaratati pe copiii vostri, ca sa nu fie descurajati.» In astfel de cazuri, fiecare lovitura de nuiia va indeparta inima copilului, in loc sa o apropie mai intim de parinti.

Cat de necesar este deci pentru fiecare parinte inainte de a-si bate copiii sa ridice ochii spre Dumnezeu, pentru a-L ruga sa-i dea o inima plina de dragoste, har si intelepciune pentru mustrarea respectiva. El, care «da tuturor cu darnicie si nu reboseaza», poate sa conduca mana tatalui prin Duhul Sau de dragoste si chibzuinta cand aplica nuiiuaa amara a mustrarii.“

Esecul lui David

In scurta expunere a Duhului lui Dumnezeu despre esecul lui David cu privire la educatia fiului sau Adonia gasim o avertizare pentru toti parintii. In 1 Imparati 1.6, citim: „Si tatal sau (David) nu-l mustrase niciodata, zicand: «Pentru ce ai facut asa?»“ Acest esec al lui David, de a nu-l mustra pe fiul sau Adonia, este amintit in Cuvantul lui Dumnezeu in legatura cu protestul lui Adonia impotriva planului si voii lui Dumnezeu clar descoperite, cand acesta a spus: „Eu voi fi imparat“, cand s-a apropiat moartea tatalui sau. Cu multa vreme inainte, Dumnezeu Si-a destainuit intentia de a-l pune pe Solomon ca urmas al lui David pe tron. Actiunea lui Adonia de a se face pe sine imparat a fost un act serios de razvratire contra lui Dumnezeu.

Dumnezeu ne-a aratat ambele laturi: ingamfarea si impotrivirea lui Adonia contra voii lui Dumnezeu si esecul lui David in educatia lui Adonia de a-l mustra in copilarie si tinerete. Nu vrea oare Dumnezeu prin aceasta intamplare sa avertizeze pe toti parintii unde duce delasarea in domeniul educatiei? Impotrivirea si ingamfarea lui Adonia au fost tocmai urmarea esecului lui David ca tata.

Acest fiu se pare ca a fost preferatul casei parintesti – o primejdie atat pentru tata, cat si pentru copil (a se vedea si lipsa de binecuvantari din casa lui Isaac din acelasi motiv: Geneza 25.28 si capitolul 27). David s-a purtat prea moale si prea fin fata de copilul sau si l-a lasat in voia sa personala. El nu l-a mustrat niciodata, iar acum trebuia sa culeaga roadele amare ale neglijentei si sa fie intristat din

aceasta cauza. Fiul va intrista continuu pe parinti, daca ei, la vremea potrivita, nu l-au intristat niciodata. David avea mare vina in dragostea sa egoista fata de fiul sau. Daca il intrista pe fiul sau, era spre binele propriu al acestuia si i-ar fi aratat o mai mare dragoste parinteasca, decat prin faptul ca a fost mereu gingas si bland cu el si a suportat vointa proprie a fiului sau. Esecul de ani de zile acasa apare acum la iveala. Toate aceste lucruri sunt scrise pentru invatatura noastra si spre binele nostru.

Cineva s-a exprimat remarcabil: „Parintii care nu stiu sa-si conduca bine copiii, in decursul anilor vor fi ei condusi de copiii lor, caci cineva trebuie sa aiba conducerea.“

Cineva a scris: „O delasare sau chiar o renuntare la mustrare din partea parintilor duce pe copil la neascultare. Avand in vedere acest pericol foarte raspandit, toate celelalte mijloace de educatie sunt doar o slaba incercare de a opri nenorocirea care se apropie.“

„Este de mult dovedit ca parintii care nu sunt intotdeauna numai buni fata de copiii lor, ci ii educa si in ascultare stricta si in supunere sub autoritatea parinteasca, vor fi mai mult iubiti si apreciati de copiii lor. In schimb, parintii care sunt prea indulgenti, vor culege roade de la copiii lor cum ar fi: nemulțumire, dispret si independenta.“

Ar mai fi de amintit ca expunerea noastra despre pedepsirea neascultarii se adreseaza tatalui, pe umerii caruia sta raspunderea mare in casa, dar si mamei, care actioneaza in armonie cu tatal si trebuie sa mentina mustrarea.

Caminul crestin - Capitolul 7

Mama

In Cuvantul lui Dumnezeu nu gasim indemnuri sau porunci adresate direct mamei, dar sunt amintite multe mame si multe exemple, care slujesc spre invatatura in dreptate si evlavie. Din aceste exemple si din observatiile si constatarile noastre zilnice, observam ca mamele ocupa un loc foarte important in casa si au o influenta majora in educarea copiilor. Mamele au o mare putere de formare fie spre binele, fie spre raul copiilor, care cresc sub influenta si purtarea lor de grija.

Mama ii educa pe copii, ca sa aiba un comportament moral, pe cand tatal are mai mult influenta asupra copiilor cu privire la comportamentul si starea lor in societate. Aceasta este explicatia cuvintelor des intalnite in cartile istorice ale Bibliei: „Numele mamei sale era.“, cand ne sunt prezentati imparatii lui Israel si ai lui Iuda. Istoria acestor imparati dovedeste ca mamele lor au exercitat o putere morala mare prin influenta lor, fie spre bine, fie spre rau. Vedem cat de important este ca o mama sa aiba o gandire spirituala si sa tinda mai intai spre Imparatia lui Dumnezeu si dreptatea Sa, pentru a-si ocupa locul care ii revine dupa gandurile lui Dumnezeu si spre onoarea Sa, si sa-si conduca intr-un mod corect micutii spre Domnul.

Creste-mi-l

Cuvintele fiicei lui faraon catre mama lui Moise in Exod 2.9 sunt cuvinte adresate de Dumnezeu si astazi fiecarei mame, careia ii este incredintat un copil. „Ia copilul acesta, alaptea-mi-l si iti voi plati.“ Aceasta este porunca lui Dumnezeu catre orice mama, careia i-a dat un prunc in brate.

Ce privilegiu binecuvantat sa cresti un copil pentru Domnul! Ce mareata si pretioasa indatorire este aratata aici tuturor mamelor, dar si ce minunata va fi rasplata cereasca de la El, daca mamele isi vor implini cu toata seriozitatea lucrarile incredintate!

Este foarte important, ca mamele sa vada de la inceput in copilul lor un dar al lui Dumnezeu, „o mostenire de la Domnul“ (Psalm 127.3). Copiii sunt proprietatea Sa, pe care ne-a incredintat-o Domnul spre purtare de grija. Parintii sunt ca niste administratori ai lui Dumnezeu, care se ocupa de cresterea si educarea copiilor pentru Dumnezeu. Deoarece mamele crestine uita adesea cui apartin copiii lor, fac greseli in educatia lor. Cum ar putea fi crescuti copiii pe caile lumii sau cum i-am putea lasa in voia lor proprie, daca ne gandim ca sunt o proprietate a lui Dumnezeu?

Ce minunate sunt cuvintele Anei, care se temea de Dumnezeu: „Pentru acest baiat m-am rugat; si Domnul mi-a ascultat cererea pe care i-am facut-o. De aceea l-am imprumutat si eu Domnului; el este imprumutat Domnului toate zilele cat va fi“ (1 Samuel 1.27-28). Ea a cerut de la Domnul un copil, iar cand l-a primit de la El, l-a dat inapoi Domnului in slujba Sa. Ce model pentru fiecare mama!

Atributiile mamelor din partea lui Dumnezeu

In conditii normale, copilul isi petrece cea mai mare parte a timpului copilariei – acei ani ai receptivitatii si ai simturilor fine – in contact direct si strans cu mama. Profesia tatalui si indatoririle sale de intretinator al familiei il obliga sa lipseasca din cercul familiei mai multe ore in cursul unei zile. De aceea educarea si calauzirea copiilor in frica de Dumnezeu sta pe umerii mamei; dar asa cum am vazut, tatal poarta responsabilitatea pentru casa sa. Slujba de crestere si educare a copiilor ii este data mamei din partea lui Dumnezeu si de aceea ea trebuie sa se dedice acestei lucrari sfinte. Chiar daca atentia mamei este rapita mult timp cu lucrari in bucatarie, cu gatitul mancarii, cu spalatul si calcatul hainelor, totusi nu trebuie sa se piarda din vedere atributia cea mai insemnata, adica educarea copiilor. Daca odata trebuie sa neglijiati ceva din lipsa de timp, atunci ganditi-va bine si nu neglijiati sufletele nemuritoare si pretioase ale copiilor, pe care Dumnezeu vi le-a incredintat ingrijirii voastre, in scopul cresterii lor pentru El.

Este o greseala cu urmari grave, daca o mama neglijeaza aceasta chemare data ei de Dumnezeu sau o lasa in sarcina altora, in timp ce ea se ocupa cu o alta slujba in exteriorul casei sau chiar se ocupa de placerile ei, asa cum se vede astazi in zilele noastre deseori. Cercul de actiune al mamei este caminul si familia ei. Temelia caracterului se pune in copilarie si este bucuria Domnului sa o foloseasca pe mama ca o unealta in aceasta directie. Pentru alte lucruri casnice se poate folosi in ultima instanta o menajera, dar nimeni nu o poate inlocui pe mama cand este vorba de copii. Dumnezeu i-a dat aceasta lucrare mamei, si nu altora. Aici este vorba despre imprejurari normale. Datorita unei situatii deosebite, cum ar fi moartea tatalui, care este sustinatorul familiei, desigur, situatia se schimba.

Educarea copiilor si invatatura din partea mamei in primii ani exercita o influenta foarte puternica asupra intregii vietii a copilului. O educatie crestina este de o valoare inestimabila si lasa urme adanci, binecuvantate, care nu se pot sterge din inima copiilor. Influenta mamei asupra inimii si gandirii usor maleabile ale copilului nu pot fi sterse mai tarziu in viata nici chiar prin pacatul cel mai grav. Cuvantul lui Dumnezeu ne spune: „Creste-l pe copil dupa randuiala pe calea sa si, cand va fi batran, nu se va abate de la ea“ (Proverbe 22.6).

Cand Moise a fost mare, a refuzat sa fie numit fiu al fiicei lui faraon (Evrei 11.24) si a preferat sa sufere impreuna cu poporul lui Dumnezeu. Cine va putea pune la indoiala faptul ca decizia luata de Moise nu era urmarea cresterii in frica de Dumnezeu si a invatarii in adevarul si promisiunile lui Dumnezeu de catre mama sa, pe vremea cand il crestea pentru fiica lui faraon? La fel vedem si in Proverbe 31, ca acele cuvinte ale mamei pe care le-a spus imparatului Lemuel, l-au insotit si apoi mai tarziu au fost scrise de el in Cuvantul lui Dumnezeu prin inspiratie divina.

Inainte de a continua expunerea despre acest subiect, trebuie sa subliniem ca in educatia copiilor este absolut necesar, ca tata si mama sa fie una in ceea ce priveste intentia, scopul si modul de aplicare a educatiei. Nimic nu este mai rau decat discordanta in actiunile intreprinse de tata si mama. Orice diferente de pareri cu privire la principii si actiuni trebuie sa fie discutate in absenta copiilor, iar in fata lor trebuie aratata unitatea. Orice actiune de disciplinare exercitata de un parinte trebuie sustinuta si de celalalt.

Ce inseamna „educare“?

Prin educare nu se intelege numai invatarea sau indrumarea copilului, ci si conducerea intr-o anumita directie, conducerea pe o anumita carare. Pentru a atinge tinta dorita, este nevoie de veghere, de atentie si de mare grija.

Noi am putea suprasatura un copil cu lucruri religioase, sa-i umplem mintea cu versete biblice si cantari crestine, dar totusi inima lui sa nu fie influentata de aceasta cunostinta. Oricat de importanta este o astfel de invatatura, ea este doar o pura informatie pentru cap. Inima trebuie sa fie atinsa si formata, si totodata duhul trebuie sa fie stimulat si imbogatit cu cunostinte. Deseori, mamele nu traiesc practic ceea ce-i invata pe copiii lor si nu-si iau timp si nici nu se ostenesc sa verifice, daca acestia transpun in practica ceea ce au invatat. Astfel, inimile copiilor nu sunt atrase spre invatatura. Ei vor observa repede, daca este numai teorie goala si se vor pierde astfel stima, onoarea si respectul din partea copiilor fata de parintii lor si fata de invataturile lor religioase.

Asa cum am amintit mai inainte, „educare“ inseamna a conduce sau a atrage intr-o anumita directie. Mamele trebuie sa-si calauzeasca micutii lor pe calea Domnului prin exemplul propriu duhovnicesc si printr-o viata crestina consecventa. In acest fel, inima si duhul copilului vor fi influentate si formate. Voi, mamelor, daca vreti sa va cresteti copiii vostri corect, atunci trebuie sa le dati un exemplu pentru ceea ce ii invatati si sa le aratati voi insiva cum sa puna in practica apoi ei insisi! Copiii trebuie sa faca ceea ce ii invatati. Pentru atingerea acestui scop, trebuie sa nu precupetiti niciun efort.

Cuvintele nu sunt de ajuns. Cuvintele nu pot bara inclinatiile firesti si nu pot imblanzi voia proprie a copilului. Asa cum viticultorul taie via, tot la fel trebuie si voi sa taiati mladitele tinere, sa le indoiti, sa

le legati si sa le calauziti, daca vreti sa-i cresteti pe copiii vostri pentru Dumnezeu si dreptatea Sa. Multe mame isi invata teoretic bine copiii lor, dar ii lasa apoi, din neglijenta si indiferenta, sa creasca exact in directia opusa. Desigur, educarea corecta a copiilor solicita multa munca. Cateodata, lucrul de fiecare zi trebuie intrerupt pentru a ne ocupa de musturarea si educarea copiilor. Daca nu ne luam timpul necesar si nu ne dam osteneala necesara cand copiii sunt mici, atunci cand vor fi mari, ne vor face mult mai multe neazuri si probleme. Unele mame, care nu sunt duhovnicesti, ca sa nu se osteneasca cu educatia copiilor, ii lasa la voia intamplarii, uitand ce zice Dumnezeu in Cuvantul Sau: „Un copil lasat in voia lui aduce rusine mamei lui“ (Proverbe 29.19).

Am vrea sa ne gandim la pozitia frumoasa, pe care au avut-o Manoah si sotia sa (Judecatori 13). Cand ingerul lui Dumnezeu le-a spus ca vor primi un fiu, care va fi un nazireu al lui Dumnezeu si un salvator al lui Israel, Manoah s-a rugat: „Te rog, Doamne, sa mai vina la noi Omul lui Dumnezeu, pe care L-ai trimis, si sa ne invete ce sa facem cu copilul care se va naste. ...care va fi felul de viata al copilului si ce va face?“ (versetele 8 si 12). Acesta a fost un mod de lucru frumos si adecvat. De ar fi aceasta starea inimii si rugaciunea oricarui tata si a oricarei mame! Deseori trebuie sa ne indreptam spre Domnul si sa-L intrebam: „Care va fi felul de viata al copilului si ce trebuie sa facem cu el?“

Caminul crestin - Capitolul 8

Robi si stapani

Dupa ce ne-am ocupat cu pozitia barbatului si a femeii, a tatalui si a mamei si a copiilor in casa crestina, ne-a mai ramas sa vorbim despre pozitia robilor si a stapanilor. Putem sa tratam pe scurt aceasta tema, deoarece astfel de situatii au devenit foarte rare. Relatia dintre stapan si rob nu este fara importanta si trebuie sa fie pentru onoarea lui Dumnezeu, in concordanta cu intreaga marturie a casei crestine.

Robii

„Robilor, ascultati in toate de stapanii vostri pamantesti, slujind nu numai cand sunteti sub ochii lor, ca cei care cauta sa placa oamenilor, ci in simplitate de inima, temandu-va de Domnul. Orice faceti, lucrati din suflet, ca pentru Domnul si nu ca pentru oameni, stiind ca de la Domnul veti primi rasplata mostenirii; slujiti Domnului Hristos!“ (Coloseni 3.22-24). Aceste versete indreapta privirea robului spre Domnul Isus, pentru care se face slujba respectiva si care va rasplati fiecare slujba facuta in credinciosie. Astfel, o lucrare, chiar daca pare modesta si neimportanta, este ridicata din pozitia ei marunta la valoarea unei lucrari pentru Domnul Isus Hristos. Daca ochii celui care slujeste sunt indreptati spre Domnul, trebuie sa se gandeasca mai ales ca Domnul Isus Hristos este exemplul sau desavarsit pentru orice lucrare pe care trebuie sa o efectueze ca si slujitor. Domnul Insusi a fost Robul desavarsit: „S-a golit pe Sine Insusi, luand chip de rob“ (Filipeni 2.7). El „n-a venit ca sa i se slujeasca, ci ca El sa slujeasca si sa-Si dea viata ca rascumparare pentru multi“ (Marcu 10.45). Robul crestin este chemat sa invete zilnic de la Domnul Isus si sa arate in fiecare zi caracterul Robului desavarsit si aceasta spre slava lui Dumnezeu. Evanghelia dupa Marcu ni-L arata in mod deosebit pe Hristos ca slujitor. Cercetarea acestei Evanghelii ar trebui sa fie de un interes special si un castig pentru fiecare slujitor crestin, pentru ca, pana la urma, noi toti suntem robi ai Domnului si

Invatatorului nostru. „Robii sa fie supusi stapanilor lor, sa fie placuti in toate, necontrazicand, nefurand, ci aratand toata buna credinciosie, ca in toate sa impodobeasca invatatura Dumnezeului nostru Mantuitor“ (Tit 2.9-10).

Ascultarea, supunerea si credinciosia sunt premisele, care trebuie sa se gaseasca la orice rob bun, asa cum subliniaza apostolul Pavel in indemnul sau. Aceste caractere au fost gasite in chip desavarsit in Hristos, Robul desavarsit. Fiecare rob crestin prin comportarea sa si prin lucrul sau care-l face sa fie o marturie de supunere fata de invatatura lui Dumnezeu. Prin umblarea curata si ravna in slujire, el practica in mod clar invatatura Mantuitorului sau. Astfel de caractere vorbesc „o limba“ pe intelesul oricui si ele au o forta de patrundere mult mai mare decat cea mai lunga predica. Astfel, un slujitor fidel, in pozitia sa supusa, poate fi o marturie pentru Mantuitorul sau, ca si cel mai bun predicator.

„Toti cati sunt robi sub jug sa-i socoteasca pe stapanii lor vrednici de toata onoarea, ca Numele lui Dumnezeu si invatatura sa nu fie hulite. Si cei care au stapani credinciosi sa nu-i dispretuiasca pentru ca sunt frati; ci mai mult sa le slujeasca, pentru ca cei care au parte de buna lor lucrare sunt credinciosi si preaiubiti. Invata-i si indeamna-i acestea“ (1 Timotei 6.1-2).

Slujitorii stapanilor necredinciosi sa se poarte in chip cuviincios si sa nu se ridice peste stapanii lor, ca nu cumva in felul acesta Numele lui Dumnezeu sa fie vorbit de rau de catre stapanii necredinciosi. Acei slujitori care au stapani credinciosi, sa nu se inalte sau sa stea pe acelasi nivel si sa-i dispretuiasca. Mai degraba sa se supuna lor ca frati fideli si iubiti si sa-i cinsteasca. Postura noastra in Adunarea lui Dumnezeu nu are voie sa fie amestecata cu starea sociala din aceasta lume. In Adunarea lui Dumnezeu, toti credinciosii sunt frati si madulare ale aceluiasi Trup, pe cand in lume sunt diferite ranguri, care trebuie respectate in lumina Scripturii.

Stapanii

„Stapanilor, dati robilor ce este drept si corect, stiind ca si voi aveti un Stapan in ceruri“ (Coloseni 4.1). Stapanii credinciosi trebuie sa se gandeasca intotdeauna ca si ei au un Stapan in cer si ca sunt raspunzatori fata de El pentru slujba pe care o au ca stapani. Ei trebuie sa se comporte cu robii lor, asa cum Se comporta Stapanul ceresc cu ei. Domnia Sa trebuie sa fie intotdeauna vie in constiinta, dar inima sa simta zilnic bunatatea, blandetea si harul Sau. Stapanul ceresc nu este aspru si dur, deci nici stapanul crestin sa nu fie asa. Stapanul credincios trebuie sa reflecte modul de a fi al Domnului sau ceresc, care este lumina si dragoste, sa-i intampine pe supusii sai cu dreptate si amabilitate si sa le dea ceea ce le revine. Daca va proceda in felul acesta, toata casa lui va fi luminata de o lampa care lumineaza pe toti cei ce sunt in casa (Matei 5.15).

In Efeseni 6.9, stapanii sunt avertizati sa nu ameninte. Aceasta avertizare avea o importanta vitala in era sclavagismului, dar ea este importanta si astazi pentru stapani intr-un timp de libertate exterioara. Amenintarea si vorbele grele nu sunt deloc potrivite pentru un copil al lui Dumnezeu, care este milos, corect si plin de dragoste. Daca stapanul pamantesc isi ridica mereu ochii spre Stapanul ceresc, atunci slujitorii sai vor auzi mereu cuvinte prietenoase si oneste.

Ce tablou frumos vedem in Rut 2.4 despre relatiile bune dintre stapan, Boaz si robii sai, seceratorii! La sosirea sa pe camp, el isi saluta robii cu cuvintele: „Domnul sa fie cu voi“, iar ei raspund: „Domnul sa te binecuvanteze“. Boaz este o pilda frumoasa a lui Hristos. Epistola lui Pavel catre Filimon este o mare invatatura pentru stapanii credinciosi. Ea ne arata cum comportamentul lor este dominat mereu de Duhul lui Hristos chiar si fata de un slujitor nefolositor.

Niciodata stapanii sa nu aiba in vedere numai norma de lucru a slujitorilor, ci sa fie mai intai de toate preocupati sa le castige simpatia. Un credincios a fost intrebat odata la cate inimi da de lucru in slujbele sale. O astfel de intrebare este neobisnuita, dovedita fiind si de faptul ca de obicei ne gandim mai degraba la mainile, decat la inimile muncitorilor.

Caminul crestin - Capitolul 9

Casa dedicata lui Dumnezeu

Expunerea noastra asupra caminului crestin a inceput cu gandul ca Dumnezeu este fondatorul lui. Am vazut ca un adevarat camin crestin este acolo unde Domnul are locul suprem si unde relatiile divine dintre membrii familiei sunt mentinute dupa gandurile lui Dumnezeu si spre glorificarea Lui. In acest capitol de incheiere doresc sa ne ocupam putin cu acest camin pentru Domnul si interesele Sale.

Casa din Betania

Cand Mantuitorul nostru Se gasea aici pe pamant ca un strain, fara casa si fara niciun loc unde sa-Si puna capul, atunci Marta L-a primit in casa ei (Luca 10.38). Probabil, casa Martei a fost singura din Betania care i s-a deschis. Aici era binevenit oricand si El S-a retras deseori in acest camin. Spre aceasta casa Si-a indreptat pasii si scurt timp inainte de Paste si de moartea Lui pe cruce, cand ura conducatorilor religiosi contra Lui se inalta ca o flacara nimicitoare. Aici, familia unita cu El in dragoste, Lazar, Marta si Maria i-au pregatit o cina, iar Maria L-a uns cu parfumul de nard curat (Ioan 11.57 - 12.3). Ce balsam a primit inima lui Isus in aceasta casa din Betania cu putin timp inainte de ora marilor Sale dureri si suferinte! Aceasta casa a fost intr-adevar un camin pentru Domnul Isus.

Ce inseamna a-L primi astazi

Astazi, Mantuitorul nu mai este vizibil pe pamant ca in timpul Martei. Dar Duhul Sfant este aici pe pamant si este activ pentru interesele Domnului. Prin faptul ca Duhul Sfant locuieste in mijlocul poporului Sau salvat, Duhul actioneaza in si prin poporul acesta pe pamant. Si noi Il putem primi in casele noastre pe Domnul ca odinioara Marta. Domnul Isus a spus ucenicilor: „Cine va primeste pe voi pe Mine Ma primeste“ (Matei 10.40). Daca primim poporul lui Dumnezeu in casele noastre, Il primim pe Insusi Domnul Isus.„Adevarat va spun, intrucat ati facut acestea unuia dintre acesti foarte mici frati ai Mei, Mie Mi-ati facut.“ Acesta este principiul stabilit de Domnul in Matei 25.40 pentru toti cei care au hranit, au imbracat, au vizitat sau au primit pe fratii Domnului. Vedem ca putem si trebuie sa deschidem casele noastre pentru Domnul, pentru interesele Sale, pentru poporul Sau. Casele noastre trebuie sa slujeasca nu numai intereselor noastre proprii, adeseori egoiste, sau chiar lumii,

care L-a lepadat.

Exemple biblice

În Cuvântul lui Dumnezeu găsim multe exemple de case ale credincioșilor care s-au deschis pentru Domnul și au fost folosite pentru lucrarea și interesele Domnului. În zilele lui David, Obed-Edom a ținut chivotul timp de trei luni în casa sa, iar Domnul l-a binecuvântat pe el și toată casa lui. Stăpanul casei din Marcu 14.14 a daruit Domnului camera pentru oaspeți și acolo El a sărbătorit Pastele și a instituit Cina. Primii creștini se adunau zilnic în casele lor și frangeau pâinea în amintirea Domnului, iar apostolii învățau și propovăduiau zilnic pe Isus Hristos „în templu și prin case” (Fapte 2.46; 5.42). În Fapte 12.12 găsim pe mulți adunați în casa Mariei, mama lui Ioan, numit și Marcu, pentru rugăciune.

În Romani 16.5 și în 1 Corinteni 16.19 este vorba despre adunarea care exista în casa lui Acvila și Priscila. Casa lor a fost cedată pentru strângerea laolaltă a credincioșilor. La fel aflăm și din Coloseni 4.15 și Filimon 2 că Nimfa și Filimon și-au pus casele lor la dispoziția strănerii laolaltă a credincioșilor din localitățile respective. Dragostea lui Hristos i-a împins să folosească pentru Domnul și poporul Sau casele lor și au luat asupra lor cu bucurie munca suplimentară și osteneala cauzate de aceste străneri laolaltă.

Acvila și Priscila

Familia care vrea să slujească Domnului are multiple posibilități. Acvila și Priscila sunt niste exemple deosebite pentru influența puternică și pentru slujba binecuvântată a unei familii care slujește împreună pentru interesele Domnului. Strângerea laolaltă a credincioșilor în casa lor am amintit-o mai înainte. Merita să cercetăm mai amanunțit slujba lor comună în căminul lor așa cum este prezentată în Fapte 18.3 și 24-28. Când apostolul Pavel a venit la Corint, ei au fost aceia care i-au deschis locuința lor. Ei au trait și au muncit împreună timp de 18 luni la confecționarea corturilor. Astfel, apostolul, care nu avea un domiciliu stabil, a fost cazat la Acvila și Priscila pentru toată perioada cât a slujit Domnului în acele ținuturi. Cu siguranță, au primit multe învățături de la Domnul prin acest mare învățator al națiunilor. În diversele texte în care apostolul a amintit această familie fidelă, chiar și cu puțin timp înainte de plecarea sa din această viață, observăm cât de mult îi iubea și îi aprecia pe cei doi.

Mai târziu vedem această familie temătoare de Dumnezeu plecând cu apostolul spre Efes. Curând a venit Apolo în cetate, care era plin de ravna și un bun orator, învățând în sinagoga orasului „cele despre Isus”. Când Acvila și Priscila au văzut cunoștințele lui limitate despre mântuirea lui Dumnezeu prin Hristos, ei l-au invitat în casa lor. Acolo, într-o atmosferă duhovnicească a unui cămin creștin, i-au arătat mai exact „Calea lui Dumnezeu”.

Prin slujba lor de a-i primi pe slujitorii Domnului și de a le arăta ospitalitate, mai întâi au fost ziditi ei însși în adevăr printr-un slujitor, apoi au avut posibilitatea să cunoască adevărul și după aceea, cu multă înțelepciune, perseverență și succes, să poată împărtăși cele învățate mai departe unui alt rob al Domnului. Prin această lucrare, Acvila și Priscila au devenit o binecuvântare și un ajutor pentru Apolo și pentru mulți alții. După sederea binecuvântată în casa lor, Apolo a plecat în Ahaia unde „i-a

ajutat mult pe cei care crezusera“.

Acestea sunt numai cateva exemple ale rezultatelor binecuvantate in urma punerii caselor noastre la dispozitia Domnului si in slujba Sa.

Caminul crestin - Capitolul 10

Ospitalitatea

A fi ospitalier si a practica ospitalitatea este o frumoasa trasatura creстина, iar Scriptura ne imbarbateaza mereu la aceasta, dandu-ne si exemple. Primirea de oaspeti, ospitalitatea, primirea semenilor sub protectia si grija casei proprii a fost numita slava casei si podoaba vietii de familie. Esenta invataturii lui Dumnezeu este harul Sau bogat, care se revarsa peste oamenii pacatosi sub forma binecuvantarilor divine. Ospitalitatea crestinului fata de semenii sai este o mica reprezentare a aceluiasi har, care se revarsa in favoarea altora prin inima sa mantuita.

Epistolele Noului Testament, in care este prezentat atat de detaliat acest har divin minunat, indeamna la ospitalitate ca o parte componenta importanta a crestinismului practic. Se spune ca ospitalitatea intre primii crestinii a fost atat de marcanta in viata lor, incat si paganii si vecinii necredinciosi au ramas mirati de acest lucru. Daca cercetam indemnurile Scripturii, vom remarca in Romani 12.9- 21 ca urmarirea ospitalitatii este in acelasi timp o parte din imbracamintea sfanta a crestinului. Pentru slujba de supraveghere era necesar ca persoana respectiva sa fie primitoare de oaspeti (1 Timotei 3.2; Tit 1.8).

Sa nu fim insa ospitalieri numai cu cei care ii cunoastem si care ii iubim, ci sa fim ospitalieri si cu cei straini. In Evrei 13.2 suntem indemnati in acest sens: „Nu uitati primirea de oaspeti, pentru ca, prin aceasta, unii, fara sa stie, au gazduit ingeri.“ Aici se face referire la exemplul frumos al lui Avraam si al sotiei sale, Sara (Geneza 18). Ei s-au grabit sa pregateasca celor trei straini care venisera la intrarea cortului lor o masa imbelsugata; acei straini s-au descoperit ulterior ca fiind Domnul Insusi si doi dintre slujitorii Sai. Aceasta ilustreaza rezultatele binecuvantate ale ospitalitatii fata de straini, asa cum de atunci multi au avut parte de ele.

Valoarea ospitalitatii crestine fata de straini este subliniata si prin faptul ca o vaduva in varsta, care a fost primitoare de oaspeti, putea fi propusa, ca sa fie ingrijita si sprijinita de adunare, cand era in necaz (1 Timotei 5.10).

Lipsa de ospitalitate

Una din trasaturile de caracter admirabile ale lui Iov era si aceea a ospitalitatii: „strainul n-a ramas noaptea afara, am deschis calatorului usile mele...“ (Iov 31.32). Zilele destramarii crestinismului si ale impotrivirii fata de voia lui Dumnezeu sunt caracterizate tocmai prin contrariul. Acest lucru il vedem in timpul Judecatorilor (Judecatori 19.15-18), cand poporul se afla intr-o stare spirituala foarte rea. In acele zile a venit un levit cu insotitorul sau in Ghibea din Benjamin si „a stat jos in piata cetatii; si niciun om nu i-a primit in casa lui, ca sa ramana noaptea“. El a trebuit sa spuna: „ ...merg acum la

casa Domnului; si nimeni nu ma primeste in casa." Mai tarziu a venit un batran din Efraim, care si el locuia temporar acolo, dar care l-a primit in casa lui.

In aceste zile ale duhului caldicel din Laodiceea si al multumirii de sine trebuie sa fim foarte atenti, ca nu cumva aceasta lipsa de ospitalitate sa caracterizeze si casele noastre! In vremea noastra agitata, multora le este foarte greu sa exercite ospitalitatea si gasim usor multe scuze de a nu exercita ospitalitatea. Dar oare au valabilitate aceste motive ca scuze si in fata lui Dumnezeu? Cum judeca El, Cel care cerceteaza inima si rarunchii? Oare primii crestini beneficiau de privilegii mai mari pentru exercitarea ospitalitatii? Sau indemnurile Scripturii sunt oare astazi mai putin valoroase ca atunci cand primii crestini aveau mai multe incercari? Sa ne gandim bine asupra acestor lucruri si sa-i dam ospitalitatii un loc deosebit in casele noastre!

Femeia sunamita

Ce diferenta intre situatia amintita din Judecatori si aceasta femeie bogata din Sunem (2 Imparati 4.8-17)! Pe cand Elisei trecea prin acel tinut, ea a staruit sa intre in casa ei si sa manance acolo. Dupa aceasta invitatie sincera, ori de cate ori Elisei trecea pe acolo, intra in aceasta casa. Ea s-a sfatuit cu sotul ei, ca sa faca o odaie pentru Elisei, pentru ca ori de cate ori va trece pe acolo, sa aiba la dispozitie aceasta camera. Acest plan s-a realizat, si la vizita urmatoare prorocul a putut savura roadele ospitalitatii. Elisei a raspuns cu urmatoarele cuvinte: „Iata, tu ai aratat pentru noi toata aceasta grija; ce este de facut pentru tine?“

Facem bine daca cercetam simplitatea camerei de oaspeti amenajata de femeia sunamita si de ospitalitatea oferita acolo. Ea era inzestrata numai cu lucruri strict necesare pentru odihna si pentru reculegerea duhovniceasca si pentru zidire. Un pat pentru dormit, o masa pentru citit sau scris, un scaun si un sfesnic erau singurele obiecte din aceasta incapere. Oare aceasta simplitate nu este si pentru noi o incurajare? De multe ori laudarosenia acestei vieti este o piedica in calea ospitalitatii. Multi doresc sa ofere oaspetilor lor cele mai frumoase lucruri si sa se ia la intrecere cu altii; iar fiindca acest lucru nu este posibil, mai bine nu primesc oaspeti.

De-am trage cu totii invaturile necesare de la simplitatea acestei femei sunamite si sa o imitam, ca sa fim gasiti in „simplitatea fata de Hristos“ (2 Corinteni 11.3). „Domnul nu Se uita cum se uita omul, pentru ca omul se uita la infatisare, dar Domnul Se uita la inima“ (1 Samuel 16.7). Amabilitatea si dragostea conteaza pentru ospitalitatea noastra si nicidecum lucrurile materiale pe care unii si le pot permite, iar altii nu. Acest adevar ni-l arata si 1 Petru 4.9: „Fiti primitori de oaspeti unii fata de altii, fara murmur.“ Ceea ce avem, fie mult, fie putin, sa impartim de bunavoie cu altii. Duhul in care actionam este mai important decat ceea ce oferim.

Ce frumoase sunt in acest context cuvintele Domnului Isus din Matei 10.42: „Oricine va da de baut numai un pahar cu apa rece unuia din micutii acestia, in numele unui ucenic, adevarat va spun, nicidecum nu-si va pierde rasplata!“ Aceasta este ca o promisiune sigura, ca orice lucrare de ospitalitate, realizata in slujba pentru Domnul, va fi rasplatita, chiar si aceasta neinsemnata oferire a unui pahar cu apa.

Cuvinte de incheiere

Am cercetat diferite versete si exemple din Cuvantul lui Dumnezeu, in care am vazut oameni care si-au deschis casele lor pentru Domnul si interesele Lui. Oh, de-ar fi toate acestea spre imbarbatarea noastra si de ne-ar ajuta, ca sa punem si casele noastre la dispozitia Domnului! De-am trai in casele noastre in asa fel, incat sa fim lumini in jurul nostru, luminand pentru toti cei care sunt in casa (Matei 5.15).

La incheierea acestei explicatii despre viata de familie crestina Il rugam pe Domnul, ca toate gandurile noastre si inimile noastre sa fie indreptate tot mai mult spre punctul central, Domnul Isus. El este piatra de temelie a fiecarei familii crestine. Sa ne gandim mereu ca El este Centrul binecuvantat, din care pleaca totul, care atrage totul la Sine si in jurul Caruia totul trebuie sa se invarta. El este Capul Trupului glorificat, si de aceea fiecare ochi isi ridica privirea spre El, pentru a primi har peste har si de a fi intariti in credinta si de a trece peste toate necazurile si incercarile.

Atunci, din casele noastre se vor revarsa intr-adevar rauri de binecuvantare si vor lumina in lumea intunecoasa. Ele vor fi ca niste oaze in pustiu, ca niste locuri sfinte, ca niste locasuri placute Domnului.

Dumnezeu binecuvanteaza locuinta celor drepti (Proverbe 3.33). Sa faca Domnul, ca aceasta binecuvantare a Sa sa devina realitate in fiecare casa a credinciosilor, spre onoarea Aceluia care ne-a pregatit o Casa vesnica in gloria si bucuria Sa deplina!

clickbible.org